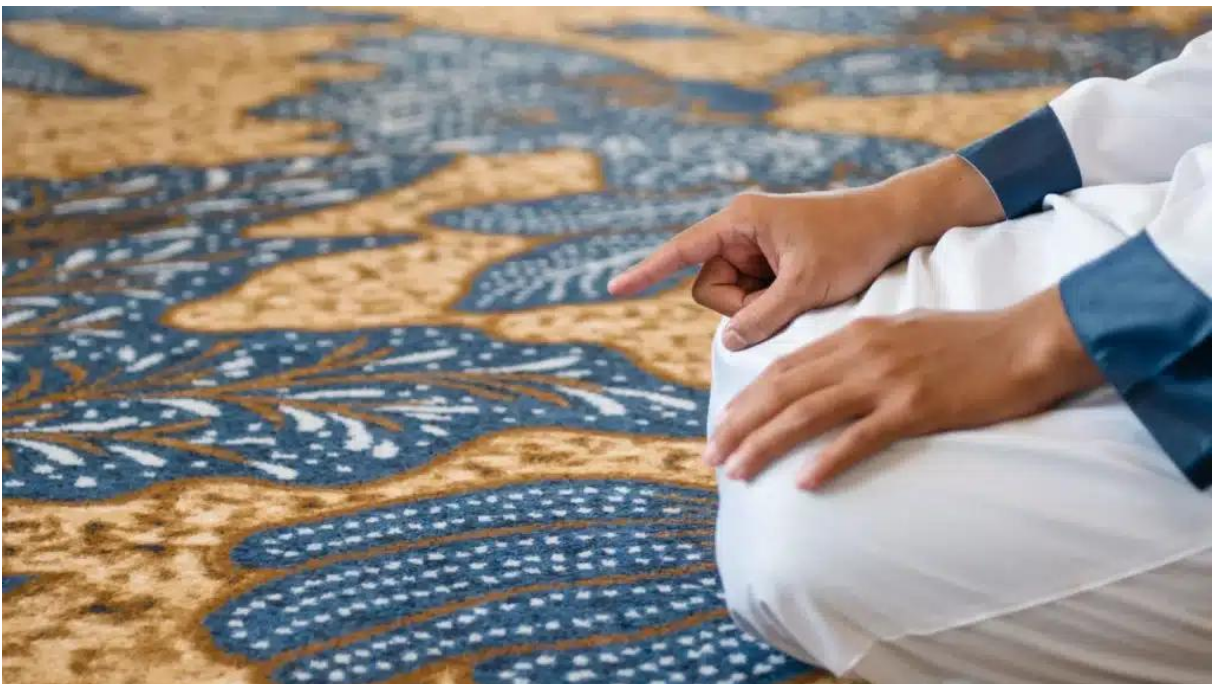

En detaljerad förklaring av Tashahhud

- Åkallelser som Görs i den Sista Jalsah (Sittande Position) i Salah

Muhammad ibn Salih al-Othaymin En detaljerad förklaring om hur man utför tashahhud samt innebörderna bakom det som sägs.

Innehåll:

- Att peka med pekfingret under reciteringen av tashahhud
- De specifika tidpunkterna för att lyfta fingret under tashahhud
- Placeringen av vänster hand under tashahhud
- Tolkning av tashahhud och efterföljande åkallelser
- Tolkningen av "All storhet" (Al-Tahiyatu Lillahi - التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ)
- Tolkningen av "Och alla böner" (Wa-al-Salawatu - وَالصَّلَوَاتُ)
- Tolkningen av "Och godhet" (Wa-al-Tayyibat - وَالطَّيِّبَاتُ)
- Tolkningen av "Må friden" (Al-salamu 'alayka - السَّلَامُ عَلَيْكَ)
- Tolkningen av "och Allahs barmhärtighet" (wa-rahmatullahi - وَرَحْمَةُ اللَّهِ)
- Tolkningen av "Må Allahs frid vara över oss" (Al-Salamu 'Alayna - السَّلَامُ عَلَيْنَا)
- Tolkningen av "och varje rättfärdig tjänare av Allah" (Wa-'alá 'Ibadi Allah al-Salihin - وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ)
- Tolkningen av "Jag vittnar om att ingenting förtjänar att dyrkas i sanning utom Allah" (Ash-hadu al-la ilaha illa Allah - أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)
- Tolkningen av "Och jag vittnar om att Muhammad ﷺ är Hans tjänare och sändebud" (wa-ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa-rasūluhu - وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ)
- Olika formuleringar av tashahhud
- Att recitera hela åkallelsen i den första tashahhud (andra rak'ah)
- Tolkningen av "O Allah" (Allahumma - اللَّهُمَّ)
- Tolkningen av "Sänd salah över Muhammad" (Salli 'alá Muhammad - صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ)
- Tolkningen av "Muhammads ﷺ efterföljare" (Āli Muhammad - آل محمد)
- Tolkningen av "Liksom Du sände salah över Ibrahim och Ibrahims efterföljare" (kama sallayta 'alá Ibrahim wa-'alá ali Ibrahim - كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ)
- Tolkningen av "O Allah! Välsigna Muhammad" (Allahumma barik 'alá Muhammadin - اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ)
- Tolkningen av "Och välsigna Muhammads efterföljare liksom Du välsignade Ibrahim" (wa-'alá ali Muhammadin kama barakta 'alá Ibrahim - وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ)

- Tolkningen av "Sannerligen är Du den Allprisade, den Allhärlige" (إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ - innaka Hamidun Majid)
- Tolkningen av "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ", "A'ūdhu billahi min 'adhabi jahannam" (O Allah! Jag söker tillflykt hos Allah från helvetets straff)
- Tolkningen av "Och från gravens straff" (wa Min 'Adhab al-Qabr - وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ)
- Tolkningen av "Och från levandets och döendets prövningar" (wa min fitnat al-mahya wa-al-mamat - وَمِنْ فِتْنَةِ الْحَيَا وَالْمَمَاتِ)
- Tolkningen av "och från Dajjalens prövning, den falske Messias" ("wa min fitnat al-masih al-dajjal" - وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ)
- Regelbestämmelsen om att söka tillflykt från dessa fyra saker i salah

Att peka med pekfinger under reciteringen av tashahhud

Under jalsah för tashahhud¹ bör man peka uppåt med sitt pekfinger medan man reciterar åkallelserna och minnesorden som hör till denna position. Detta finger kallas 'sabbabah' på arabiska. Det fick sitt namn eftersom det är det finger man pekar med när man förbannar eller förolämpar någon [kallat 'sabb' på arabiska]. Detta finger kan också kallas 'sabbahah' eftersom man med det förhärligar Allah — den Mäktige i ära [kallat 'tasbih' på arabiska].

Att peka med fingret under tashahhud bör göras vid åminnelsen (dhikr) av Allah. Även om de rättslärda har varit oense med varandra om vad som utgör åminnelse i denna position. Bland dem finns de som hävdar att det är att specifikt nämna Allah. Medan andra påstår att pekandet endast är tillämpligt när man specifikt kommer ihåg Allah med tashahhud [dvs. när man säger "La ilaha illá Allah"]. Baserat på denna åsikt skulle en person peka endast en gång under hela tashahhud.

Sådant är skillnaden mellan de rättslärda. Men sunnan bevisar att man bör peka med sitt finger endast när man åkallar Allah (specifikt) i denna position. Som ordalydelsen i hadithen: "Han ﷺ rörde sitt finger och åkallade Allah med det".² Trots detta finns det andra berättelser som behandlar detta ämne, varav några bekräftar rörelsen av detta finger under tashahhud medan andra förnekar det³. Att sammanjämka dessa

berättelser är ganska enkelt. Vad gäller de ahadith som förnekar denna rörelse kan de tolkas som att de syftar på kontinuerlig, urskillningslös rörelse av fingret. Vad gäller berättelserna som bekräftar denna rörelse kan de tolkas som att de syftar på rörelsen vid åkallelse, så att man vid varje åkallelse som reciteras i denna position lyfter sitt finger som ett erkännande och bekräftelse av det höga läget hos Den som åkallas.

De specifika tidpunkterna för att lyfta fingret i tashahhud

De specifika tidpunkterna för att lyfta fingret i tashahhud är följande:

التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا، وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ

Al-Tahiyyatu lillahi wa-al-salawatu wa-al-tayyibat, al-salamu ‘alayka ayyuha al-nabiyu (peka) wa-rahmatullahi wa-barakatuhu, al-salamu ‘alayna (peka) wa-‘alá ‘ibadi Allah al-salihin, ash-hadu an la ilaha illá Allah wa ash-hadu anna Muhammadan ‘abduhu wa-rasūluhu, Allahumma salli ‘alá Muhammadin (peka) wa-‘alá ali Muhammadin kama sallayta ‘alá Ibrahim wa-‘alá ali Ibrahim, innaka Hamidun Majid, Allahumma barik ‘alá Muhammadin (peka) wa-‘alá ali Muhammadin kama barakta ‘alá Ibrahim wa-‘alá Ibrahim, innaka Hamidun Majid. A‘ūdhu billahi min ‘adhabi jahannam (peka), wa min ‘adhab al-qabr (peka), wa min fitnat al-mahya wa-al-mamat (peka), wa min fitnat al-masih al-dajjal (peka).

All storhet, böner och godhet tillhör Allah. Må Allahs frid, barmhärtighet och välsignelser vara över dig O Profet (peka). Må Allahs frid vara över oss (peka), och över varje rättfärdig tjänare av Allah. Jag vittnar om att ingenting dyrkas i sanning utom Allah, och jag vittnar om att Muhammad ﷺ är Hans tjänare och sändebud. O Allah! Nämn Muhammad ﷺ och hans efterföljare med beröm [i den högsta församlingen] (peka) liksom Du på samma sätt nämnde Ibrahim och hans efterföljare med beröm [i den högsta församlingen], ty — sannerligen — Du är den Allprisade, den Allhärlige. O Allah! Välsigna Muhammad ﷺ och hans efterföljare (peka) liksom Du på samma sätt välsignade Ibrahim och hans efterföljare, ty — sannerligen — Du är den Allprisade, den Allhärlige. O Allah! Sannerligen

söker jag tillflykt hos Dig från Jahannams straff (peka), gravens straff (peka), levandets och döendets prövningar och vedermodor (peka), och från Dajjalens prövning, den [falske] Messias (peka).

På detta sätt pekar man när man åkallar Allah, pekar uppåt för att indikera högheten hos Den som åkallas. Denna praxis är närmast sunnan.

Placeringen av Vänster Hand i Tashahhud

Under tashahhud bör vänster hand breddas ut på vänster lår, medan man säger den ovannämnda åkallelsen med tungan och kontemplerar dess innebörder med hjärtat.

Tolkning av Tashahhud och Efterföljande Åkallelser

Tolkningen av "All Storhet" (Al-Tahiyyatu Lillahi – التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ)

"Al-tahiyyatu" är pluralformen av ordet 'tahiyyah' på arabiska vilket betyder att förkunna, erkänna eller bekräfta storhet. Därför kan varje ord som betecknar storhet kallas en form av tahiyyah. Ordet pluraliseras här för att vara inkluderande av alla former av tahiyyah. Tillägget av 'al-' (eller 'den' [bestämd artikel]) prefix här indikerar allmänhet och heltäckande karaktär. Det vill säga, varje legitim form av att förkunna storhet tillhör Allah. Lameten [i 'lillahi' eller 'för Allah'] betecknar att alla former av storhet tillhör Honom och att Han ensam är mest förtjänt av det. Ty det finns ingen som förtjänar att tillskrivas storhet oavsett omständigheter, förhållanden eller förbehåll förutom Allah. Således bör ingen tillskrivas storhet på detta sätt förutom Honom, även om det inte är fel för en person att sända sin tahiyyah [här en form av hälsning] till en annan person. Som Allah — den Högste — sade:

وَإِذَا حُيِّتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا

"När ni hälsas med en hälsning, hälsa tillbaka med något bättre, eller (åtminstone) besvara den lika." (Al-Nisa', 4:86)

Men att tillskriva fullständig, perfekt, allmän storhet är för Allah — den Mäktige i ära — ensam.

[F]: Behöver Allah att vi tillskriver Honom storhet?

[S]: Absolut inte. Men Han är mest förtjänt av denna storhet. Således tillskriver jag Honom storhet av mitt eget behov, inte Hans behov. Den resulterande godheten av denna tillskrivning är för tjänaren, som den Högste sade:

إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ ۖ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ۗ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ

”Om ni är otacksamma, är Allah sannerligen inte i behov av er, Han gillar inte otacksamhet hos Sina tjänare. Och om ni är tacksamma (genom att vara troende), är Han nöjd med det för er skull.” (Al-Zumar, 39:7)

Tolkningen av ”Och alla Böner” (Wa-al-Salawatu - وَالصَّلَاةُ)

Alla former av bön riktas till Allah ensam. Detta ord (salawatu) är heltäckande av alla former av dyrkan som faller under den allmänna termen salah⁴. Alla former av bön är för Allah i sanning, och Han är mest förtjänt av det. Ingen annan än Honom skulle någonsin kunna förtjäna en del av det, och att rikta det till annan än Allah skulle inte vara i sanning. Liksom alla åkallelser görs till Honom ensam i sanning, och Han är den enda gudomen förtjänt av att åkallas. Som den Högste sade:

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ ۗ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

”Och er Herre sade: ’Åkalla Mig, [dvs. tro på Min Enhet (islamisk monoteism)] (och be Mig om vad som helst) och Jag ska svara på er (åkallelse). Sannerligen! De som är arroganta och vägrar dyrka Mig [dvs. inte åkallar Mig, och inte tror på Min Enhet, (islamisk monoteism)] skall säkert träda in i Helvetet i förnedring!’” (Ghafir, 40:60)

Detta är därför heltäckande av alla former av salah — oavsett om de är obligatoriska eller frivilliga — och alla former av åkallelse.

Tolkningen av ”Och Godhet” (Wa-al-Ṭayyibat - وَالطَّيِّبَاتُ)

Detta ord har två olika kontextuella betydelser:

Det som är relaterat till Allah, och det som relaterar till tjänarens handlingar.

Till Allah tillhör de högsta attributen av godhet, Hans handlingar och tal befinner sig båda i toppen av godhet. Som Profeten ﷺ sade: ”Sannerligen

är Allah god och accepterar endast det som är gott”.⁵ Det vill säga, allt Han säger är gott, allt Han gör är gott, och Han kan endast beskrivas med godhet. Ty Hans godhet är heltäckande av varje aspekt av Honom — Hans essens, attribut och handlingar.

Hans tjänares handlingar — oavsett om de är verbala eller fysiska — som är acceptabla inför Honom är också endast de goda bland dem. Ty Den som är god är höjd över att presenteras med det som inte också är gott, och accepterar endast handlingar av godhet. Som den Högste sade:

الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ ۖ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ

”Dåliga uttalanden är för dåliga människor (eller dåliga kvinnor för dåliga män) och dåliga människor för dåliga uttalanden (eller dåliga män för dåliga kvinnor). Goda uttalanden är för goda människor (eller goda kvinnor för goda män) och goda människor för goda uttalanden (eller goda män för goda kvinnor).” (Al-Nūr, 24:26)

Sådant är Allahs — den Mäktige i äras — sätt. Är du — O bedjande person — medveten om dessa innebörder när du uttalar dessa ord i bönen? Eller säger du dem med avsikten att de endast är en form av Allahs åminnelse och ihågkommande? De flesta människor befinner sig i det sistnämnda — tanklösa när de säger ”wa-al-tayyibat” att Allahs godhet sträcker sig till Hans essens, attribut, handlingar och tal, och att endast handlingar och uttalanden av godhet från Hans skapelse är acceptabla eller lämpliga inför Honom.

Motpolerna till godhet är två: det som är dåligt och det som inte kan tillskrivas gott eller dåligt. Till Allah tillhör de högsta attributen:

وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ

”Hans är den högsta beskrivningen (dvs. ingen har rätt att dyrkas utom Han, och det finns ingenting som kan jämföras med Honom).” (Al-Rūm, 30:27)

Därför kan det inte finnas bland de attribut, handlingar eller uttalanden som tillskrivs Allah det som anses vara varken gott eller dåligt. Snarare anses alla Hans handlingar, uttalanden och attribut vara genomsyrade av enbart godhet. Vad gäller det som emanerar från skapelsen kan det vara gott, dåligt eller ingetdera. Men vilken typ av handling stiger upp till Allah och höjs till Honom? Svaret:

إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ

”Till Honom stiger (alla) de goda orden upp, och de rättfärdiga gärningarna upphöjer det (de goda orden dvs. de goda orden accepteras inte av Allah om de inte följs av goda gärningar).” (Fatir, 35:10)

Således förblir tjänarens handlingar som inte anses goda på jorden och stiger aldrig upp till himlarna.

Tolkningen av ”Må Friden” (Al-salamu ‘alayka – السَّلَامُ عَلَيْكَ)

Det förstås att ordet ‘salam’ här syftar på Allahs namn — den Mäktige i ära, som Profeten ﷺ sade: ”Sannerligen är Allah al-Salam (Den Fri från alla Brister)”.⁶ Innebörden av att sända salam på Sändebudet ﷺ är alltså att begära att han görs fri från alla brister.

[F]: En sådan åkallelse för Profeten ﷺ under hans liv är begripligt tydlig. Men hur kan en sådan åkallelse vara tillämplig efter hans ﷺ bortgång?

[S]: Att åkalla Allah om att göra Profeten ﷺ fri från alla brister är inte begränsat till den tidsperiod då han var i livet. Det finns också enorma fasor som ska inträffa på Domedagen. Av denna anledning kommer alla Sändebud den dagen när folket korsar siraten (bryggan upprest över jahannam) att åkalla: ”O Allah! Ge frid! Ge frid!”⁷ Således garanterar bara döden inte en persons säkerhet från sådana fasor, skräck och elände. Därför är det mest lämpligt att vi åkallar Allah i salah om att bevilja Profeten ﷺ säkerhet från den dagens fasor.

Vi kan också tolka denna åkallelse i en mer allmän bemärkelse; det vill säga, frid vare med honom ﷺ är heltäckande av att hans lagstiftningar och Sunnah beviljas säkerhet från förfallen hos de illvilliga skämtarna [innovatörer och otrogna]. Som, angående versen:

فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ

”Hänvisa det till Allah och Hans Sändebud ﷺ” (Al-Nisa’, 4:59)

Lärda säger: Det vill säga, hänvisa det till honom ﷺ medan han är i livet, och till hans Sunnah efter hans bortgång.

[F]: Är detta uttalande en åkallelse eller ett faktapåstående? Det vill säga, åkallar vi Allah om att bevilja Profeten ﷺ säkerhet, eller relaterar vi det faktum att Profeten ﷺ redan har beviljats det?

[S]: Det är ett faktapåstående som görs som en åkallelse till Allah om att bevilja honom ﷺ säkerhet. Det är som om, på grund av kraften och beslutssamheten med vilken åkallelsen görs, man relaterar det som redan har inträffat.

[F]: Är denna åkallelse avsedd att tilltala Sändebudet ﷺ på samma sätt som hälsningen som sker bland människor [dvs. att säga 'al-salamu 'alaykum' till varandra]?⁸

[S]: Nej, om det var fallet, skulle den salah som utförs anses ogiltigförklarad av ett sådant uttalande, eftersom Ādams barns vanliga tal är opassande inom salah. Också, om det var fallet, skulle följeslagarna som bad med honom ﷺ ha höjt sina röster när de sade denna åkallelse och Profeten ﷺ skulle ha svarat dem i salah, på samma sätt som när de mötte varandra utanför salah. Men som Shaykh al-Islam säger i Iqtida' al-Sirat al-Mustaqim: På grund av den starka närvaro som tillskrivs Sändebudet ﷺ när en person säger denna åkallelse, är det som om han ﷺ befinner sig inför den som åkallar och tilltalas direkt. Av denna anledning brukade följeslagarna säga "frid vare med dig" i sin salah tyst så att han ﷺ inte kunde höra dem, precis som de brukade säga det när de bad under resor på en annan plats än hans ﷺ hemvist, precis som vi på liknande sätt säger det trots att vi befinner oss i både en tid och plats som skiljer sig från hans ﷺ tid.

Vad gäller hadithen berättad i Sahih al-Bukhari på auktoritet av Ibn Mas'ūd (må Allah vara nöjd med honom) att han brukade säga, efter Sändebudets ﷺ bortgång, i sin salah:

السَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

al-Salamu 'alá al-nabi wa-rahmatullahi wa-barakatuhu "Fred, barmhärtighet och Allahs välsignelser vare med Profeten [istället för 'med dig']."⁹

Denna förändring i uttalande anses vara en ståndpunkt som han (må Allah

vara nöjd med honom) intagit baserat på sin egen ijtihad (vetenskaplig strävan). Han opponerades i denna fråga av andra följeslagare som var mer kunniga än honom i denna fråga, bland dem Omar ibn al-Khattab (må Allah vara nöjd med honom). Ty Omar höll predikan för folket stående på Allahs Sändebuds ﷺ mimbar och reciterade tashahhud på samma sätt som de hade gjort under hans ﷺ livstid. Denna händelse berättades av Imam Malik i al-Muwatta' med en berättarkedja som är bland de mest autentiska, pålitliga kedjorna som finns.¹⁰ Omar (må Allah vara nöjd med honom) reciterade tashahhud på detta sätt, inför en församling av andra följeslagare och möttes av inga invändningar.

Dessutom lärde Sändebudet ﷺ denna tashahhud till sin ummah, inklusive Ibn Mas'ūd (må Allah vara nöjd med honom) som han ﷺ lärde medan hans båda händer var sammanflätade med hans¹¹ så att han skulle minnas och fullt förstå dess formulering. Han ﷺ brukade lära tashahhud med denna formulering som han skulle en sūrah av Qur'anen, även om han ﷺ fullständigt erkände sin eventuella bortgång, som den Högste sade:

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ

”Sannerligen skall du (O Muhammad ﷺ) dö och sannerligen skall de (också) dö.” (Al-Zumar, 39:30)

Han ﷺ sade aldrig: Efter min bortgång, säg: ”Fred, barmhärtighet och Allahs välsignelser vare med Profeten” [istället för ”med dig”]. Snarare lärde han ﷺ dem denna tashahhud med denna formulering som han skulle en sūrah av Qur'anen. Därför antas inte Ibn Mas'ūds (må Allah vara nöjd med honom) ståndpunkt i denna fråga och vi bör envist fortsätta säga (endast): ”al-salamu ‘alayka ayyuha al-nabiyu”.

Tolkningen av ”och Allahs Barmhärtighet” (wa-rahmatullahi - وَرَحْمَةُ اللَّهِ)

Detta sägs i anslutning till det föregående uttalandet som begär Allahs frid; det vill säga, ”Må Allahs frid och barmhärtighet vara med dig O Profet”. När rahmah (barmhärtighet) nämns kontextuellt med orden salam (frid) eller maghfirah (förlåtelse) som i tashahhud, antar rahmah (barmhärtighet) betydelsen: det som underlättar uppnåendet av det önskvärda, medan salam (frid) och maghfirah (förlåtelse) i detta sammanhang betecknar skydd eller undvikande av det icke-önskvärda

eller fruktade. När rahmah (barmhärtighet) nämns ensamt är dess betydelse heltäckande av både uppnåendet av det önskvärda och skyddet från det icke-önskvärda. Därför är det som om du först åkallat Allah om att bevilja Sändebudet ﷺ frid från allt som är oönskat, sedan har du åkallat Honom en andra gång för uppnåendet av allt som är önskvärt.

[F]: Varför föregår salam (frid) rahmah (barmhärtighet) i tashahhud?

[S]: Avlägsnandet av det icke-önskvärda måste föregå prydnaden med det önskvärda. Här tar avlägsnandet formen av att åkalla Allah för frid från alla brister, och prydnaden är i form av att åkalla Allah för attribut av fullkomlighet. Vi börjar med att söka säkerhet eller frid, sedan med att begära barmhärtighet.

Tolkningen av "och Hans Välsignelser" (wa-barakatuhu - وَبَرَكَاتُهُ)

Det är pluralformen av det arabiska ordet 'barakah' vilket betyder frekvent, beständig, stabil godhet. På arabiska härstammar ordet barakah från ordet birkah som syftar på en damm eller vilken fördjupning som helst som håller stilla, orörligt vatten. Vad gäller ordet 'barakah' som används här, syftar det på exponentiell tillväxt och mångfaldigande av alla typer av godhet.

[F]: Vilken typ av välsignelse åkallar vi Allah om att bevilja Profeten ﷺ?

[S]: Under hans liv kunde denna välsignelse tolkas ganska enkelt som att syfta på hans ﷺ mat, kläder, familj och handlingar. Efter hans ﷺ bortgång syftar denna välsignelse på att öka antalet av hans efterföljare och deras handlingar. Vad gäller den förra av dessa två, anses en person med två miljoner följare vara mer välsignad än en person med bara en miljon. Angående den senare, är en person som ägnar sig åt tjugo frivilliga bönenheter mer välsignad än den som utför bara tio. På detta sätt åkallar vi Allah om att välsigna Sändebudet ﷺ med ett stort antal följare, och att dessa samma följare ägnar sig åt frekventa, betydande mängder av rättfärdiga handlingar. Eftersom Sändebudet ﷺ förtjänar samma belöning som hans följare för varje rättfärdig handling de ägnar sig åt fram till Domedagen.

För att avvika något, säger jag: Det ovannämnda är ett av de många

medlen varigenom de som påstår sig ge belöningen som tillskrivs deras rättfärdighetshandlingar som en gåva till Sändebudet ﷺ kan tillbakavisas. Dessa rättfärdighetshandlingar som 'skänks' på detta sätt inkluderar, till exempel, recitation av hela Qur'anen, eller recitation av al-Fatihah påstådda som en gåva skickad till 'Sändebudets ande' ﷺ. Vi svarar på detta påstående och säger: "Detta är en handling av innovation och vilseledande. Jag frågar dig O påstådd givare av rättfärdighetshandlingar, älskar du Sändebudet ﷺ mer än Abū Bakr, Omar, Othman och 'Ali (må Allah vara nöjd med de)?" Om de säger: "Ja", svarar vi: "Du har ljugit! Du har ljugit! Du har ljugit!" Om de istället säger: "Nej", svarar vi: Varför är det då så att Abū Bakr och de Kalifer som följde honom aldrig skänkte rättfärdighetshandlingar till Sändebudet ﷺ; inte recitationen av hela Qur'anen eller ens al-Fatihah, eller annat än det? Detta måste då vara en innovation. Dessutom, även om du inte påstått 'skänker' dina rättfärdighetshandlingar till Sändebudet ﷺ, kommer han ﷺ fortfarande att få samma belöning som du för dessa handlingar. Det betyder att om du påstått 'skänker bort' belöningen, har du endast lyckats förhindra dig själv från belöningarna som tillskrivs dina egna handlingar, allt medan Sändebudet ﷺ belönas för dessa rättfärdighetshandlingar ändå — oavsett om du väljer att 'skänka' dem eller inte.

Tolkningen av "Må Allahs Frid vara Över Oss" (Al-Salamu 'Alayna - السَّلَامُ عَلَيْنَا)

Samma tolkning av salam gäller för detta uttalande också. Angående den andra delen 'över oss', avser den person som säger denna åkallelse utan tvekan att Allah beviljar sig själv och de med honom frid.

[F]: Vem anses vara 'med honom'?

[S]: Det har förståtts som att betyda: Alla som ber med honom, eller det syftar på änglarna, eller hela Muhammads ﷺ ummah. Denna sistnämnda åsikt är närmast sanningen i denna fråga. Precis som vi åkallar Allah om att bevilja frid och säkerhet för vår Profet Muhammad ﷺ, åkallar vi också Allah om att bevilja oss säkerhet eftersom vi är hans ﷺ efterföljare.

Tolkningen av "och Varje Rättfärdig Tjänare av Allah" (Wa-'alá 'Ibadi Allah

(وَعَلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ - al-Salihin)

Detta anses vara ett mer heltäckande, omfattande uttalande som görs efter ett specifikt. Eftersom frasen 'varje rättfärdig tjänare av Allah' är inkluderande av varje existerande tjänare i himlarna och på jorden, levande eller döda från Adams barn, änglarna och djinnerna.

Termen 'tjänare av Allah' som används här syftar på de som dyrkar Allah. Dyrkan innebär att ödmjuka sig inför Honom genom att utföra handlingar av Hans lydnad, antingen genom att genomföra Hans befallningar eller undvika Hans förbud. Med tanke på detta är 'tjänare av Allah' det bästa beskrivande ord som någon person kan tillskrivas. Av denna anledning tilltalar Allah Sin Sändebud ﷺ med termen 'tjänare' i samband med hans mest hedervärda och ansedda ställningar. I al-Isra':

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ لَيْلًا

"Ärad (och upphöjd) vare Han (Allah) [höjd över allt (ont) de tillskriver Honom] som tog Sin tjänare (Muhammad ﷺ) på en resa om natten." (Al-Isra', 17:1)

Resan al-Isra' och al-Mi'raj är bland de största hedersbevisningar som tilldelats Sändebudet ﷺ. Allah beskriver också Profeten ﷺ med ordet 'tjänare' när Han försvarar honom:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّمَّنْ مِثْلِهِ

"Och om ni (arabiska hedningar, judar och kristna) tvivlar på det som Vi har sänt ned (dvs. Qur'anen) till Vår tjänare (Muhammad ﷺ), kom då med en sūrah (kapitel) av liknande slag." (Al-Baqarah, 2:23)

Beskrivningen 'tjänare' används på liknande sätt i samband med uppenbarelse:

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ

"Välsignad vare Han som sände ned kriteriet (för rätt och fel, dvs. denna Qur'an) till Sin tjänare (Muhammad ﷺ)" (Al-Furqan, 25:1)

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ الْكِتَابَ

”All lov och tacksamhet tillhör Allah, som har sänt ned till Sin tjänare (Muhammad ﷺ) Boken (Qur’anen).” (Al-Kahf, 18:1)

Därför är det största, mest hedrande attributet som någonsin kan användas för att beskriva en person termen ’tjänare av Allah’ — jag ber Allah om att tillåta Hans troende tjänare att verkligen förtjäna denna titel, exemplifiera dess innebörd — inte tjänare av sina egna falska begär. Ty den sanna tjänaren av Allah är den som, vid hörandet av Hans befallning, svarar: ”Vi hör och vi lyder” och — vid hörandet av Hans förbud — svarar: ”Vi hör och vi undviker” och — vid hörandet av information och nyheter som förmedlas från Honom — svarar: ”Vi hör, vi intygar som till dess sanning, vi accepterar det fullt ut”.

Vad gäller de ’rättfärdiga’ tjänarna av Allah är de de som har korrigerat sitt inre och yttre utseende och visar upprätthet, sundhet och godhet i båda. Vad gäller deras inre utseende korrigeras det genom att rikta alla former av dyrkan till Allah ensam med uppriktighet. Vad gäller sundheten hos ens yttre utseende uppnås det genom att efterlikna Allahs Sändebud ﷺ. Dessa är de sanna ’rättfärdiga tjänarna av Allah’. Deras motsats är de korrumperade tjänarna av Allah, vars korrupcion sträcker sig antingen till deras inre eller yttre utseende. Till exempel har den som associerar partner till Allah [i hemlighet] inre korrupcion, medan innovatören är korrumperad utåt eftersom bland dem finns de som önskar godhet men vars yttre utseende är korrumperat eftersom de vägrar följa det exempel som Allahs Sändebud ﷺ satt. Vad gäller den som inte dyrkar Allah med uppriktighet, istället visar upp dyrkanshandlingar och söker beröm och erkännande från andra, och därigenom associerar partner till Allah i dyrkan genom att utföra dyrkanshandlingar för annan än Allah ensam. Han är därför inre korrumperad även om han utåt visar upp rättfärdiga handlingar.

[F]: Existerar korrumperade tjänare av Allah verkligen?

[S]: Ja, varje levande varelse i himlarna och på jorden anses vara en tjänare av Allah. Även om detta slaveri är kopplat till deras blotta skapelse och existens, snarare än deras handlingar och val. Som den Högste sade:

إِنَّ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا

”Det finns ingen i himlarna och på jorden som inte kommer till den Mest Barmhärtige (Allah) som en tjänare.” (Maryam, 19:93)

De otroende anses därför vara tjänare av Allah i samband med deras skapelse och deras predestinerade existens (känd som kawni eller existens), vilket är orelaterat till det ovannämnda lovvärda shar'i (eller lagstiftande) slaveriet som erhålls genom lydnad och underkastelse för deras Skapares befallningar och förbud.

Tolkningen av "Jag Vittnar om att Ingenting Förtjänar att Dyrkas i Sanning Utom Allah" (Ash-hadu al-la ilaha illa Allah – أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)

Detta är uttalandet av tawhid (eller Allahs enhet) med vilket alla Sändebud sändes. Som den Högste sade:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Och Vi sände inte något Sändebud före dig (O Muhammad ﷺ) utan att Vi ingav honom (sägandes): La ilaha illa Ana [ingen har rätt att dyrkas utom Jag (Allah)], så dyrka Mig (Ensam och ingen annan)." (Al-Anbiya', 21:25)

Detta vittnesmål är avsett att fast etablera gudets eller dyrkans enhet, båda termerna betecknar samma betydelse. 'Gudomlighet' är i relation till Allah, 'dyrkan' är i relation till Hans tjänare.

Innebörden av "la ilaha illa Allah" är: Det finns ingenting förtjänt av dyrkan i sanning utom Allah. Detta är dess sanna tolkning, eftersom ordet 'ilah' på arabiska har samma innebörd som ordet 'ma'lūh' vilket är Den som dyrkas av kärlek och förhålligande. Grammatiskt sett har den arabiska meningen ordet 'i sanning' som ett tillägg, så att meningen kan tolkas som: "Det finns ingenting förtjänt av dyrkan i sanning utom Allah — den Mäktige i ära". Vad gäller det som dyrkas förutom Allah, dyrkas de falskt. Även om de fortfarande kallas 'ilah' på arabiska¹². Som Allah — den Mäktige i ära — sade:

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنْ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ

"Det är för att Allah, Han är Sanningen, och det som de åkallar förutom Honom är al-batil (falskheten, Satan och alla andra falska gudar)." (Luqman, 31:30)

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنْ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ

"Det är för att Allah Han är Sanningen (den enda Sanne Guden av allt som existerar, som inte har några partner eller rivaler vid Sig), och vad de

(polyteisterna) åkallar förutom Honom, det är batil (falskheten).” (Al-Hajj, 22:62)

Ty det finns ingen större, mer extrem eller potent falskhet i existensen än den falskhet som tillskrivs det som dyrkas förutom Honom. Som Allah säger, tilltalandes de som dyrkar andra förutom Honom:

إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ

”De är bara namn som ni har namngett, ni och era fäder, för vilka Allah inte har sänt ned någon auktoritet.” (Al-Najm, 53:23)

Det vill säga, dessa gudar tillskrivs inte visshet eller sanning. Snarare är de bara påhittade namn.

Tolkningen av ”Och jag Vittnar om att Muhammad ﷺ är Hans Tjänare och Sändebud” (wa-ash-hadu anna Muhammadan ‘abduhu wa-rasūluhu – وَأَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ)

Innebörden av ‘ash-hadu’ (eller ‘jag vittnar’) har redan behandlats tidigare. Vad gäller ‘Muhammad’, är han Muhammad ibn ‘Abdullah ibn ‘Abd al-Muttalib al-Qurayshi al-Hashimi ﷺ. Han sändes av Allah — den Mäktige i ära — medan han befann sig i Makkah, Umm al-Qurá, Allahs mest älskade stad, varifrån han migrerade till al-Madinah där han ﷺ dog.

”‘Abduhu’ (eller ‘Hans tjänare’): det vill säga, den som dyrkar Honom. Det bör noteras här att denna beskrivning av Sändebudet ﷺ också innebär att han aldrig kommer att besitta en del av Allahs herravälde över Hans skapelse. Ty han ﷺ är bara en människa som oss som har valts ut och hedrats över oss genom uppenbarelse, och genom de medfödda egenskaper som Allah har infört i honom inklusive dyrkan och exemplariska seder. Som Allah — den Högste — sade:

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ

”Säg (O Muhammad ﷺ): ‘Jag är bara en människa som ni. Det har ingetts mig att er Ilah (Gud) är En Ilah (Gud dvs. Allah).’” (Kahf, 18:110)

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ

”Och sannerligen är du (O Muhammad ﷺ) av en upphöjd karaktärsstandard.” (Al-Qalam, 68:4)

Profeten ﷺ sade: ”Sannerligen är jag bara en människa som ni; jag glömmer som ni glömmer”.¹³ Precis som Allah — den Högste — befallde honom ﷺ sägandes:

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ۖ إِن أَنْتَبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ

”Säg (O Muhammad ﷺ): ’Jag säger er inte att hos mig finns Allahs skatter, inte heller (att) jag känner det osedda; inte heller säger jag er att jag är en ängel. Jag följer bara det som ingetts mig genom inspiration.’” (Al-An‘am, 6:50)

قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا

”Säg: ’Det är inte i min makt att orsaka er skada, eller att föra er på rätt väg.’ Säg (O Muhammad ﷺ): ’Ingen kan skydda mig från Allahs straff (om jag vore olydlyd mot Honom), inte heller skall jag finna tillflykt utom i Honom.’” (Al-Jinn, 72:22)

Det vill säga, om Allah avsåg det som är dåligt för honom ﷺ, skulle ingen kunna avvärja det. Ty han ﷺ är bara en tjänare bland Allahs tjänare. Emellertid är han ﷺ också den störste bland skapelsen vad gäller att besitta kunskapsbaserad fruktan för Honom; den mest upprättstående, uppriktiga och sunda vad gäller hans dyrkan av Allah. Eftersom han ﷺ brukade stå i dyrkan av Allah — den Mäktige i ära — tills hans fötter svullnade och sprack. När det sades till honom ﷺ: ”Allah har redan förlåtit dina tidigare och framtida synder”, svarade han: ”Skall jag inte vara en tacksam tjänare?”¹⁴

”Wa-rasūluhu” (och Hans Sändebud): det vill säga, sänd av Honom — den Mäktige i ära — som en mellanhand mellan Allah och Hans skapelse i syfte att leverera Hans lagstiftningar och lagar enbart. Ty hade det inte varit för Allahs Sändebud ﷺ skulle vi förbli okunniga om sättet på vilket Allah — den Mäktige i ära — skall dyrkas. Således är han ﷺ ett sändebud från Allah till Hans skapelse, och hur exemplarisk är han ﷺ som sändebud! Hur exemplarisk är Den som sände honom! Hur exemplariskt är det levererade budskapet! Profeten ﷺ är ett sändebud sänt från Allah, och han är den

bäste av alla sändebud, deras sigill och imam. Av denna anledning, när profeterna samlades inför honom ﷺ natten för al-Mi'raj, fördes han ﷺ fram för att leda dem i bön trots att han var den siste av dem.

Med beaktande av dessa två attribut av träldom och profetskap, framgår vilseledandet av två grupper tydligt:

De som tillskriver Herravälde till honom ﷺ, åkallar honom som de skulle Allah, förhålligar honom i sina hjärtan på ett sätt som är överlägset till och med deras förhålligande av Allah — Allahs hjälp söks. Deras hud rysas vid blotta omnämnandet av hans ﷺ namn, sedan mjuknar och återgår till normalt när Allahs namn åmins.¹⁵ Omvänt, när Allahs namn nämns inför dem, är det som kallt vatten på deras hud; det vill säga, de är orörliga. Denna grupp har associerat partner till Allah genom att jämföra Honom med Hans Sändebud, och tillskrivit honom ﷺ en storhet som är överlägsen Allahs.

De som påstår:

وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ

”Och de otroende säger: 'Denne (Profet Muhammad ﷺ) är en trollkarl, en lögnare.'” (Sad, 38:4)

Lögnen här kan vara i relation till heltäckandet av hans ﷺ budskap som kristna har påstått och till och med lyckats lura och bedra vissa muslimer, vilket har lett dem till att säga: 'Muhammad ﷺ var ett Sändebud, för araberna enbart'. De stödjer detta falska påstående med verser som:

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ

”Det är Han som sände bland de outbildade ett Sändebud (Muhammad ﷺ) från dem själva, som reciterar för dem Hans Verser.” (Al-Jumu'ah, 62:2)

Med hänvisning till denna vers säger de: Vi är inte utbildade. Snarare är vi från Israels barn; Bokens folk. De kristna kommer sedan att påstå: 'Vårt Sändebud var 'Isá'. Sedan överskrider de gränserna i relation till honom till den grad att de tar honom som en guddom värd att dyrkas vid sidan av Allah. Omvänt påstår judarna: 'Isá var en lögnare, horans oäkta son' — vi söker tillflykt hos Allah från ett sådant påstående — 'han slaktades och korsfästes, och vår profet var Moses'.

Vad gäller de som påstår att Profeten Muhammads ﷺ budskap var specifikt begränsat till araberna, säger vi: "Tror du att han var ett Sändebud?"

Om de svarar: "Ja", svarar vi: "Ljuger sändebud?" Om de säger: "Ja", skulle de ha falsifierat sin eget tidigare vittnesmål [angående de uttalanden de tillskriver 'Isá] eftersom sändebud inte ljuger.

Om de istället svarar: "Nej, sändebud ljuger inte", svarar vi: "Läs den Högstes uttalande:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۗ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

"Säg (O Muhammad ﷺ): 'O mänsklighet! Sannerligen är jag sänd till er alla som Allahs Sändebud — till vilken himlarna och jordens herravälde tillhör. La ilaha illa Huwa (ingen har rätt att dyrkas utom Han); Det är Han som ger liv och orsakar död. Så tro på Allah och Hans Sändebud (Muhammad ﷺ), Profeten som varken kan läsa eller skriva (dvs. Muhammad ﷺ) som tror på Allah och Hans Ord [(denna Qur'an), Tawrah (Torah) och Injil (Evangeliet) och även Allahs Ord: "Var!" — och han var, dvs. 'Isá (Jesus) son till Maryam (Maria)], och följ honom så att ni kan vägledas.'" (Al-A'raf, 7:158)

Vad gäller era försök att feltolka och förvränga verkligheten med omnämmandet av [oberoende] oklara verser, är ni mest förtjänta av att inkluderas i den Högstes uttalande:

ۚ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ ۚ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ

"Vad gäller de i vars hjärtan det finns en avvikelse (från sanningen) följer de det som inte är helt klart däri, i sökandet efter al-Fitnah (polyteism och prövningar, etc.), och i sökandet efter dess dolda innebörder, men ingen känner dess dolda innebörder förutom Allah och de som är fast förankrade i kunskap." (Āli-'Imran, 3:7)

Det ovannämnda — det vill säga, tills: "Och jag vittnar om att Muhammad ﷺ är Hans tjänare och Sändebud" (wa-ash-hadu anna Muhammadan ﷺ 'abduhu wa-rasūluhu — وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ) kallas 'al-tashahhud al-

awwal' vilket sägs i den andra rak'ah av varje salah bestående av tre eller fyra rak'ah.

Olika Formuleringar av Tashahhud

[F]: Tashahhud har berättats med flera varianter, vad bör vår ståndpunkt vara i relation till dess olika former?

[S]: De lärda har skiljt sig åt angående dessa former och det är omöjligt för oss att kombinera mer än en av dem i en enda sittning. Om det var så, skulle det mest lämpliga sättet att säga tashahhud vara att kombinera dem till en form som omfattar alla varianter, förutom om det finns bevis som indikerar att varje form bör sägas oberoende av de andra, vilket är fallet till exempel med öppningsåkallelserna i salah. Vad gäller tashahhud lärde Profeten ﷺ den till både 'Abdullah ibn Mas'ūd (må Allah vara nöjd med honom) och 'Abdullah ibn 'Abbas (må Allah vara nöjd med både). Vad gäller hadithen av 'Abdullah ibn Mas'ūd, berättas den i al-Bukhari och Muslim, medan hadithen av 'Abdullah ibn 'Abbas finns i Sahih Muslim. Båda hadith är autentiska och skiljer sig bara något åt. Denna lilla skillnad mellan dem fungerar som en indikation på att de bör sägas oberoende av varandra, och att detta är bland de frågor där sunnan har berättat om en liten skillnad i formulering.

Att Recitera Hela Åkallelsen i den Första Tashahhud (Andra Rak'ah)

Det är uppenbart att man bör undvika att slutföra denna åkallelse i den första tashahhud och stanna vid "wa-ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa-rasūluhu" (Och jag vittnar om att Muhammad ﷺ är Hans tjänare och Sändebud). Därför bör man inte sända salah på Profeten ﷺ i den första tashahhud. Detta är mest uppenbart från sunnan, eftersom Sändebudet ﷺ lärde Ibn Mas'ūd¹⁶ och Ibn 'Abbas¹⁷ denna tashahhud enbart. Ibn Mas'ūd (må Allah vara nöjd med honom) sade: "Innan den första tashahhud gjordes obligatorisk för oss, brukade vi säga i dess ställe:

السَّلَامُ عَلَى اللَّهِ السَّلَامُ عَلَى جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ

'Må frid vara med Allah, och med Jibril och Mika'il'"¹⁸

Här nämns inte att sända salah på Profeten ﷺ. Om detta var från sunnan, skulle Profeten ﷺ ha lärt dem det i den första tashahhud.

Vad gäller följeslagarnas uttalande, tilltalandes honom ﷺ: "O Allahs Sändebud! Vad gäller att sända salah på dig, har vi redan lärt oss sättet att begära det. Hur bör vi sända salah på dig om vi önskar göra det i vår salah?"¹⁹ Denna fråga ställs angående sättet på vilket denna [sändning av] salah bör begäras, inte dess plats i salah. Det bör finnas en tydlig skillnad mellan en begäran om att klargöra formulering, och platsen i salah där en särskild åkallelse bör göras. Som Ibn al-Qayyim sade i Zad al-Ma'ad: "Det var bland Profetens ﷺ vägleda praxis att göra denna första tashahhud mycket kort", sedan nämner han hadithen där längden på sittningen för denna första tashahhud liknas vid hans sittande på en het sten på grund av dess snabbhet och korthet.²⁰ Denna hadith — även om dess berättarkedja är ifrågasatt — kan användas för att demonstrera sunnan av att inte lägga till i den första tashahhud mer än det ovannämnda. Också, i Sahih Ibn Khuzaymah: "När Sändebudet ﷺ befann sig i mittpunkten av sin salah, stod han upp omedelbart när han avslutat tashahhud. I den senare delen av sin salah åkallade han Allah efter tashahhud med vad Allah hade viljat för honom innan han sade taslim".²¹

Trots detta, om en person skulle sända salah på Profeten ﷺ i sin första tashahhud, skulle vi inte invända mot honom. Men om han skulle fråga oss: "Vad är bättre?" skulle vi säga: "Att bara säga tashahhud i denna sittning är överlägset. Om du också skulle sända salah på Profeten ﷺ här, skulle vi inte förbjuda dig från att göra det eftersom detta är en form av ökad godhet som kompletterar salah. Det finns en möjlighet, därför, att det är korrekt även om vi föredrar att följa den [etablerade] sunnan".

Tolkningen av "O Allah" (Allahumma - اللَّهُمَّ)

Denna del av åkallelsen sägs efter den första tashahhud. "Allahumma" betyder "ya Allah" (O Allah!). 'ya' här ersätts med ett mim, som sedan förflyttas till den senare delen av ordet, som ett medel för att söka det lyckobringande i att börja uttalandet med Allahs namn — den Mäktige i ära. ya ersätts specifikt av ett mim eftersom denna bokstav ofta används på arabiska för att beteckna pluralitet. Till den grad att, vid uttalandet av det, sammanförs en persons läppar. Så det är som om den som åkallar försöker förbinda sitt hjärta med sin Herre, åkallandes Honom sägandes: "O Allah".

Tolkningen av "Sänd Salah på Muhammad" (Salli 'alá

Muhammad - (صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ)

Enligt en åsikt är det att åkalla Allah om att sända Sin salah på Profeten ﷺ liktydigt med att be om Hans barmhärtighet, medan salah från änglarna kan tolkas som att begära att de ber om förlåtelse på ens vägnar, och att begära salah från Adams barn är att söka deras åkallelse på ens vägnar. Således, om det sägs: 'änglarna sänder sin salah på honom'; det vill säga, de har sökt förlåtelse för honom. Om det sägs: 'khatiben sänder sin salah på honom'; det vill säga, han har åkallat Allah för honom med termen 'salah'. Om det sägs: "Allah sänder Sin salah på honom"; det vill säga, Han har barmhärtighet mot honom. Detta är den mest kända åsikten bland de lärda.

Även om den korrekta åsikten är motsatsen till detta, eftersom ordet 'salah' är en mer specifik term än rahmah (barmhärtighet). Av denna anledning är muslimerna enhälligt överens om att det är tillåtet att åkalla Allah om att ha barmhärtighet med alla troende, men de skiljer sig åt angående att sända salah på andra än profeterna. Om salah och barmhärtighet var synonyma, skulle det inte finnas någon skillnad mellan dem; det vill säga, precis som vi åkallar Allah om att ha barmhärtighet med någon, skulle vi också sända salah på dem. Även Allah — den Högste — sade:

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ

"De är de på vilka det finns salawat (dvs. välsignelser, etc.) (dvs. som är välsignade och kommer att förlåtas) från deras Herre, och (de är de som) tar emot Hans Barmhärtighet." (Al-Baqarah, 2:157)

Här nämns ordet salawat [plural av salah] utöver ordet 'rahmah' (barmhärtighet), vilket innebär att det finns en skillnad mellan dessa två ord. Därför, med beaktande av denna vers och i användningen av ordet 'salah' av de lärda själva, är det tydligt att ordet 'salah' inte betyder barmhärtighet. Det mest korrekta uttalandet angående innebörden av detta ord är från Abū al-‘Āliyah som sade: "Salah från Allah på Sin Profet ﷺ är att begära att Han hyllar och prisar honom i den högsta församlingen";²² det vill säga, inför samlingen av änglar som är nära Allah.

[F]: Denna tolkning är ganska långt från ordets språkliga härledning. Eftersom, på arabiska, refererar ordet 'salah' språkligt till varje åkallelse, inte hyllning eller beröm som du påstår.

[S]: Ordet 'salah' härstammar också från det arabiska ordet 'silah' [eller 'förbindelse']. Att begära att Allah prisar Profeten ﷺ i den högsta församlingen är utan tvekan bland de största sätten att bilda en förbindelse. Eftersom en persons beröm av en annan, och att hålla dem högt i aktning och respekt kan vara av större betydelse för dem än något annat. Därför representerar att engagera sig i gott ihågkommande en potent form av förbindelse med den som prisas. Med beaktande av detta är den korrekta tolkningen av ordet 'salah': att söka att Profeten ﷺ prisas i den högsta församlingen.

[F]: I denna åkallelse, vad är visheten i att säga Profetens ﷺ namn 'Muhammad' istället för att säga 'din Profet Muhammad' eller bara 'på Profeten' som är brukligt?

[S]: Denna åkallelse är informativ, inte avsedd som en begäran riktad direkt till Profeten ﷺ. Informativa uttalanden — som de gjorda i åkallelser — är mer vittomfattande än de avsedda som begäranden.²³

Tolkningen av "Muhammads ﷺ Efterföljare" (Āli Muhammad - آل محمد)

Enligt en åsikt syftar det på Muhammads ﷺ efterföljare, de som har omfamnat hans religion. Eftersom 'al' (آل) på arabiska syftar på vem som helst som tillskriver sig honom [eller det som följer efter termen], oavsett om denna tillskrivning är via arv eller härstamning, skydd eller omsorg, avtalsmässig, förmynderskap, eller ett åtagande att följa deras sätt eller väg. Som Allah — den Högste — sade:

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ

"Och den dag då Timmen kommer att upprättas (skall det sägas till änglarna): 'För in Fir'awns (Faraos) folk i det strängaste straffet!'" (Ghafir, 40:46)

Här används ordet 'al' i hänvisning till Fir'awns efterföljare, anhängare av hans religion.

Det har också sagts att Profetens ﷺ 'al' är de troende medlemmarna av hans nära familj.²⁴ Denna åsikt utesluter alla förutom dem, precis som den utesluter de otroende från hans ﷺ nära familj. Men den korrekta

tolkningen är den förra; det vill säga, hans ﷺ 'al' är hans efterföljare. Förutom om ordet 'al' kontextuellt nämns i samma mening som 'efterföljare', kan 'al' här tolkas som att syfta enbart på hans troende familjemedlemmar.

Tolkningen av "Liksom Du Sände Salah på Ibrahim och Ibrahims Efterföljare" (kama sallayta 'alá Ibrahim wa-'alá ali Ibrahim - كَمَا صَلَّىتَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَىٰ آلِ إِبْرَاهِيمَ)

(صَلَّيْتَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَىٰ آلِ إِبْرَاهِيمَ)

Kafen i 'kama' kan tolkas som antingen betecknande likhet [det vill säga: 'på samma sätt som Du har sänt salah på Ibrahim'] eller den kan beteckna berättigade skäl [det vill säga: 'eftersom Du har sänt salah på Ibrahim']. De flesta lärda har tolkat det som det förra. Genom att göra det har de utsatt sig för en fråga:

[F]: Om kafen här är avsedd att beteckna likhet, är den som jämförs med en annan alltid av lägre status än den han jämförs med på arabiska. Detta skulle innebära att Profeten Muhammad ﷺ befinner sig på en lägre station än Ibrahim (frid vare med honom), även om Muhammad ﷺ och hans efterföljare intar en station som är överlägsen den för Ibrahim (frid vare med honom) och hans efterföljare.

[S]: Dessa lärda har flera svar på detta:

Ibrahims efterföljare skulle vara inkluderande av Muhammad ﷺ eftersom Ibrahim anses vara hans fader via härstammingslinje. Således är det i denna åkallelse som om du har bett Allah om att sända Sin salah på Profeten ﷺ två gånger. Första gången genom att nämna hans namn specifikt, och andra gången indirekt genom att nämna hans fader — Ibrahims (frid vare med honom) — familj, av vilken han uppenbarligen är en medlem. Även om detta svar inte är helt tillfredsställande, och inte heller helt klart.

Kafen här är avsedd att beteckna berättigade skäl, inte likhet. Det vill säga, denna åkallelse innebär att använda Allahs tidigare handlingar med Ibrahim som ett berättigande för att också bevilja det som är liknande Profeten ﷺ. Det är som om man åkallar Allah sägandes: 'Precis som Du — ära vare Dig — tidigare välsignat Ibrahims efterföljare, välsigna på liknande sätt Muhammad ﷺ och hans efterföljare'. På detta sätt görs ingen jämförelse sådan att en är bättre än den andre underförstås.

Vad gäller användningen av kaf för att beteckna berättigade skäl kan det styrkas av uttalanden från lärda som Ibn Malik i hans Alfiyyah, och från den Högstes ord:

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ

”På samma sätt (för att fullborda Mina välsignelser till er) har Vi sänt bland er ett Sändebud (Muhammad ﷺ) från er egna, som reciterar för er Våra Verser (Qur’anen)” (Al-Baqarah, 2:151)

وَأَذْكُرُوهُ كَمَا هَدَاكُمْ

”Och minns Honom (genom att åkalla Allah för allt gott, etc.) som Han har väglett er.” (Al-Baqarah, 2:198)

Det vill säga, eftersom Han har väglett er. Även om denna kaf också kan tolkas för att beteckna likhet; det vill säga, ”minns Honom på det sätt Han har väglett er”.

Åsikten att denna kaf betecknar berättigade skäl — att använda Allahs tidigare handlingar med Ibrahim (frid vare med honom) som ett medel för att upprepa dessa handlingar med Profeten Muhammad ﷺ — är den mer korrekta åsikten i denna fråga, angående vilken ingen felaktig implikation uppstår.

Tolkningen av ”O Allah! Välsigna Muhammad” (Allahumma barik ‘alá Muhammadin - اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ)

Det vill säga, sänd ned Dina välsignelser över honom ﷺ. Ordet 'barakah' på arabiska härstammar från ordet 'birkah' som är en riklig, stagnant, orörlig samling av vatten. Med tanke på detta syftar ordet barakah på rikliga, kontinuerliga, beständiga, eviga välsignelser som är heltäckande av handlingar och deras effekter.

Vad gäller välsignelserna som tillskrivs ens handlingar, manifesteras det när en person vägleds av Allah mot att engagera sig i rättfärdighetshandlingar, som individer utan den barakah är oförmögna att engagera sig i. Vad gäller välsignelserna förknippade med effekterna av dessa handlingar, är det mest uppenbart när ens handlingar ses ha sublimitet, upphöjdhet och loftighet hos andra, och gynna dem. Ty Profetens ﷺ handlingar är utan tvekan ojämförbara med en annan

persons, eftersom hans ummah är rikligare än någon annans, och den strävan de lägger ned i jakt på rättfärdiga gärningar är långt överlägsen den som läggs ned av de utanför dem. Således har han ﷺ välsignats både vad gäller de som följer honom, och hans efterföljares handlingar.

Tolkningen av "Och välsigna Muhammads Efterföljare liksom Du välsignade Ibrahim" (wa-‘alá ali Muhammadin kama barakta ‘alá Ibrahim - وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ)

Ordet 'al' här syftar på alla efterföljare av båda (nämnda) Profeterna. Kafen som används här är en som betecknar berättigade skäl, nämnd som ett sätt att åkalla Allah med hjälp av Hans tidigare handlingar med Ibrahim (frid vare med honom), för att upprepa dem med Muhammad ﷺ. Det är som om du säger: 'Precis som Du — O min Herre — har gynnat och välsignat Ibrahims efterföljare, välsigna också Muhammads ﷺ efterföljare.'

Tolkningen av "Sannerligen är Du den Allprisade, den Allhärlige" (innaka Hamidun Majid - إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ)

Detta uttalande är avsett som ett berättigande eller en anledning för det ovannämnda (åkallelserna). 'Hamid' (värdig all Beröm) är en term som antar den arabiska verbala klassificeringen som betecknar gärningsmannen av en handling (dvs. fa'il - subjektet) eller mottagaren av det (maf'ul - predikatet). På detta sätt är Allah både Den som prisar, och Den som prisas. Det vill säga, Han prisar Sina tjänare och nära vänner och allierade för att genomföra och uppfylla Hans befallningar, medan Han prisas i relation till Hans attribut av fullkomlighet och Hans höga, sublimes välsignelser.

Vad gäller 'Majid', har det också antagit den verbala klassificeringen av 'fa'il' men här betecknar det enbart gärningsmannen av handlingen; det vill säga, Han besitter 'majid' vilket på arabiska syftar på storhet och perfekt, fullständig suveränitet.

Tolkningen av "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ", "A'ūdhu billahi min 'adhabi jahannam" (O Allah! Jag Söker Tillflykt hos Allah från Helvetets Straff)

Ordet 'A'ūdhu' här betyder att söka tillflykt, asyl eller skydd från det som

fruktas. Här söker man skydd hos Allah från Jahannams (Helvetets) straff. Jahannam (Helvetet) är namnet givet till Elden som Allah har förberett för de otroende, som den Högste sade:

وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

”Och frukta Elden, som är förberedd för de otroende.” (Āli-‘Imran, 3:131)

Att Definiera Iman i Jahannam (Helvetet)

Denna Eld beskrivs utförligt i Allahs Bok och sunnan, dess attribut och egenskaper rysas huden av. Detta kan belysas i följande punkter:

Dess Nuvarande Existens: Elden existerar för närvarande, eftersom Profeten ﷺ presenterades för Elden medan han ledde folket i Solförmörkelsebönen.²⁵ Han ﷺ såg den också under Mi‘raj [eller uppstigningen].²⁶ Dess nuvarande existens styrks också av versen:

أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

”Förberedd för de otroende.” (Al-Baqarah, 2:24)

Det vill säga, Elden har förberetts och gjorts klar i förfluten tid vilket stipulerar att detta redan har skett.

Varaktigheten av Dess Existens: Är Elden tillfällig, eller kommer den att fortsätta existera i evighet för alltid? Svaret: Dess existens är — utan tvekan — evig. Ty det finns nästan ingen annan åsikt i denna fråga som har berättats från de fromma föregångarna. Detta är en del av deras trosuppfattning enligt de lärda. Så vi tror på och håller som trosuppfattning att Eldens existens är evig och ska aldrig upphöra att existera. Detta är en fråga angående vilken det inte kan råda tvivel, eftersom Allah har nämnt det på tre ställen i Qur’anen. I Sūrah al-Nisa’:

﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿١٦٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا

”Sannerligen, de som inte tror och som har gjort orättvisor [genom att dölja sanningen om Profeten Muhammad ﷺ och hans budskap om sann islamisk monoteism skrivet hos dem i Tawrah (Torah) och Injil (Evangeliet)], kommer Allah inte att förlåta dem, inte heller vägleda dem till någon väg, utom vägen till Helvetet, för att vistas däri för evigt, och detta är alltid lätt för Allah.” (Al-Nisa’, 4:168-169)

Det andra stället är i Sūrah al-Ahzab:

﴿٦٤﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا

”Sannerligen, Allah har förbannat de otroende, och har förberett för dem en flammande Eld (Helvetet). Vari de skall vistas för evigt,” (Al-Ahzab, 33:64-65)

Det tredje stället i Sūrah al-Jinn:

وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا أَبَدًا

”Och den som är olydlyd mot Allah och Hans Sändebud, sannerligen, för honom är Jahannams Eld, han skall vistas däri för evigt.” (Al-Jinn, 72:23)

Om Allah hade nämnt Eldens evighet i en enda vers av Qur’anen, hade det räckt för att etablera denna punkt. Vad bör då sägas angående dess bekräftelse på tre oberoende ställen? Trots detta har en liten grupp lärda antagit åsikten att Elden så småningom kommer att upphöra att existera. De använder bristfälliga, korrupta resonemang för att motivera sin ståndpunkt som strider mot Allahs Bok och sunnan. Detta resonemang används för att korrumpera Allahs Bok och sunnan. De säger till exempel att versen ”han skall vistas däri för evigt” kan tolkas: han skall vistas däri för evigt så länge Elden existerar. Hur kan detta vara en giltig tolkning?! Om de vistas däri för evigt, måste Elden också fortsätta existera för evigt, i evighet. Eftersom den Högstes ord ”däri” innebär att de existerar inom den. Om en persons existens är evig, skulle det logiskt följa att platsen de bor i också är evig. Ty om den plats de bor på så småningom skulle upphöra att existera, skulle existensen av de som bor inom den också upphöra.

Alla resonemang eller motiveringar som tydligt strider mot ordalydelsen som finns i bevisen från Qur’anen och sunnan måste förkastas, tillskrivbara till dess postulator snarare än att anses vara från denna religion. Denna skillnad i åsikt som berättades från en liten grupp lärda är en lågstående, avfärdad, kasserad debatt, inte värd att argumentera om. Ty den strider mot tydligt uppenbara passager angående vilka varje troende måste anta som trosuppfattning. Vad gäller de som opponerar mot dessa passager i relation till någon missplacerad förvirring som har drabbat dem, kan de förlåtas av Allah. Men den som verkligen kontemplerar Allahs Boks och sunnans passager som relaterar till denna fråga, kommer att dra slutsatsen att Elden utan tvekan är evig.

Dessutom är dess evighet bland stipulationerna av Allahs visdom. Ty den otroende som bodde i den skulle ha tillbringat sitt liv i envis opposition och förkastande av Allah — den Mäktige i ära — medan han aktivt ägnade sig åt Hans olydnad, inte trodde på Honom och anklagade Hans sändebud för att ljuga. Trots att de kom till honom som varare, klagade sanningen för honom, inbjöd honom till dess antagande, kämpade mot honom och stred på grund av det [vid dess lämpliga tidpunkt]. Trots allt detta valde denna otroende att fortsätta i sin otro och falskhet. Hur kan vi då säga: Denna persons straff ska så småningom upphöra, även om det finns flera tydliga verser som bevisar motsatsen?!

Straffets Verklighet: Är smärtan som upplevs av Eldens invånare verklig, faktisk smärta, eller bor de däri som stenar; berövade varje känsla överhuvudtaget?! Svaret: De känner verklig, faktisk smärta däri. De som har antagit någon åsikt som strider mot detta är absolut felaktiga, långt från sanningen i denna fråga. Ty de kommer att straffas, deras smärta extrem, svår, obönhörlig och svår. Som den Högste har sagt på flera ställen:

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

”Ett smärtsamt straff är deras.” (Al-Baqarah, 2:10)

Deras straff ska vara så svårt att de ska längta efter döden. Hur kan man då påstå att den som önskar döden enbart för att befrias från den plåga han upplever faktiskt inte har ont, eller att han har lyckats anpassa sig till sin nya boning? Svaret: Om en person hade anpassat sig till sin nya boning, skulle han inte uppleva smärta och skulle inte heller åkalla Allah om att avsluta deras existens, som Eldens invånare ska. Den Högste sade:

﴿ ٧٧ لَقَدْ جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴾ وَنَادُوا يَا مَالِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ ۚ قَالَ إِنَّكُمْ مَّا كُنْتُمْ كَارِهُونَ

”Och de skall ropa: ’O Malik (Helvetets Väktare)! Låt din Herre göra slut på oss.’ Han skall säga: ’Sannerligen skall ni vistas här för evigt.’ Sannerligen har Vi fört sanningen (Muhammad ﷺ med Qur’anen) till er, men de flesta av er har ett hat mot sanningen.” (Al-Zukhruf, 43:78)

Med beaktande av detta känner Eldens invånare absolut smärtan av plågan. Eldens värme rostar deras kroppar både utåt och inåt, som Allah — den Högste — säger i Sin stora Bok:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كَلَّمًا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا

”Sannerligen! De som inte tror på Våra ayat (bevis, bevismaterial, verser, lärdomar, tecken, uppenbarelser, etc.) Skall Vi bränna i Elden. Så ofta som deras hud rostas igenom, Skall Vi byta ut dem mot annan hud för att de ska smaka straffet. Sannerligen är Allah alltid Den Mäktigaste, Den Allvise.” (Al-Nisa’, 4:56)

Från denna vers är det tydligt uppenbart att deras kroppar upplever smärta och rostas. Den Högste sade också:

وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ ۗ

”Och om de ber om hjälp (lindring, vatten, etc.) skall de beviljas vatten som kokande olja, som skåller deras ansikten.” (Al-Kahf, 18:29)

Skållning av hud och kött på ansiktet är välkänd, fullt erkänd, som sker när de söker lindring från den smärta de upplever. Det vill säga, denna lindring skulle bara ha sökts efter en lång period av tortyr redan hade förflutit. Sedan beviljas de lindring i form av kokande vatten; dess värme skåller deras ansikten när de för det till sina munnar för att dricka. Köttet på deras ansikten skall rostas på grund av det, och falla av och brytas av deras skallar — vi söker tillflykt hos Allah från denna plåga. Sedan, vid förtäring av denna kokande vätska, rostas, förstörs och rivs deras tarmar sönder. Den Högste sade:

وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ

”Och ges att dricka, kokande vatten, så att det skär upp deras tarmar?” (Muhammad, 47:15)

Sådant är det straff som drabbar deras inre. Profeten ﷺ sade angående den person som ska få det mildaste, minimala straffet i Elden: ”Han skall stå i en fördjupning fylld med Eld, iklädd sandaler på båda fötterna, medan hans hjärna kokar”.²⁷ Om hans hjärna kokar, vad bör vi rimligtvis anta angående det som är närmast hans sandaler än hans huvud? Denna hadith bevisar tydligt att Eldens invånare känner smärtan av sin plåga. Som den Högste sade:

وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ

”Smaka straffet av att brännas!” (Al-Hajj, 22:22)

Det vill säga, straffet av att bli bränd. Det finns ett uppsjö av andra verser och hadith som också kan användas för att förstärka denna punkt.

Eldens Varianter: Finns det en Eld som används för straffet av de otroende och en annan för Tawhids folk till vilken de ska utsättas innan de utvinns? Vissa lärda har påstått detta och sagt: Det finns två varianter av Eld i Helvetet. En för de otroende och den andra för de olydiga bland de troende, och det finns en skillnad mellan dessa två typer. Även om jag inte känner till något bevis som kan användas för att stödja detta påstående — inte från Qur’anen eller sunnan. Snarare är jag bara medveten om en enda typ av Eld, även om straffet som tillskrivs den Elden är annorlunda i enlighet med den som straffas, eftersom de otrognas straff är ojämförbart med det som ges till de olydiga troende. Angående slutledningen att det måste finnas två varianter av Eld eftersom två olika effekter realiserar från en enda källa, och att ett sådant bedrift är intellektuellt omöjligt, finns det ingen grund för detta tankegång. Detta beror på följande:

Allah är kapabel till alla ting; fullt ut i stånd att göra effekterna av en enda Eld fridfulla och behagliga för en person, medan de för en annan upplevs som en allvarlig plåga. Omständigheterna som tillskrivs livet efter detta är ojämförbara med detta jordiska livs omständigheter, på ett sådant sätt att varje fråga som ens intellektuella resonemang är oförmöget att begripa måste förnekas. Ty det finns en stor skillnad mellan de två. Därför är det obligatoriskt för dig, i den mån livet efter detta är berört, att acceptera, underkasta dig och fastställa sanningshalten i vad som nått dig angående det. För att ytterligare belysa detta med ett exempel, kommer inte solen att föras till inom en mil av skapelsen på Domens Dag? Om livet efter dödens omständigheter var jämförbara med detta jordiska livs, skulle en sådan händelse bränna hela skapelsen. Ty om solen skulle stiga ner i denna värld — till och med med en liten, minutiös mängd — skulle hela jorden brinna; förstöra planeten fullständigt. Precis som vi nu kan uppfatta dess svedande värme — speciellt under sommarmånaderna — trots det stora avståndet mellan oss och den. Med beaktande av detta kommer solen ändå att föras till inom en mil av skapelsen på Domens Dag, men de kommer inte att brinna på grund av det. Beakta också att, på Domens Dag, ska de troende stå i samma slätter som de otroende, men de kommer att besitta ett ljus som sänds ut framför dem och på deras högra sidor medan de otroende befinner sig i bäcksvart mörker. I detta jordiska liv, om du stod bredvid en person som besitter ett ljus på sin högra sida, eller vars stråle sänds ut framför honom, skulle du utan tvekan fullt ut kunna dra nytta av det ljuset. Men i livet efter detta kommer den otroende

att vara oförmögen till det, trots att de står bredvid den troende. Beakta också sättet på vilket mänskligheten ska svettas den dagen, med drastiska, extrema skillnader i det bland dem trots att hela skapelsen står på en enda slättmark. Ty bland dem finns de vars svett når deras hälar, medan andras når deras knän, och andras till deras ljumske, medan ännu andras drunknar i den. Med beaktande av allt det ovannämnda är det otillåtet att analogisera livet efter dödens omständigheter med detta jordiska livs, till den grad att vi innoverar eller tillskriver aspekter till livet efter detta som aldrig relaterades i Allahs Bok eller Hans Sändebuds ﷺ sunnah, som existensen av två separata Eldar: en för de otroende och den andra för de olydiga troende. Således kommer det att finnas en enda Eld i livet efter detta vars effekter varierar. Detta är den yttersta gränsen för vår kunskap i denna fråga, den enda åsikt som vi erkänner som har nått oss.

Eldens Plats: Den befinner sig på jorden. Även om vissa lärda påstår att den existerar i havens djup, medan andra hävdar att den är i jordens kärna. Det är mest uppenbart att Elden existerar inom jorden men vi kan inte definitivt specificera dess plats. Beviset för att dess plats är på jorden är den Högstes ord:

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَّارِ لَفِي سَجِينٍ

”Nej! Sannerligen är de ondas register (skrivande av gärningar) (bevarat) i Sijjin.” (Al-Mutaffifin, 83:7)

’Sijjin’ i versen syftar på jordens nedre inre delar, som i hadithen av al-Bara’ ibn ‘Āzib (må Allah vara nöjd med honom), angående de otroende vars själar tas vid deras dödsstund, berättas att himlens dörrar inte öppnas för dem, och Allah — den Högste — skall säga: ”Skriv in min tjänares bok i Sijjin; jordens lägsta inre delar, och återvänd honom till jorden”.²⁸ Om Elden existerade i himlarna, skulle dess dörrar ha öppnats för att underlätta deras inträde, eftersom Profeten ﷺ observerade dess invånare straffas däri.

[F]: Vissa studenter (av kunskap) finner detta problematiskt och säger: Hur såg Sändebudet ﷺ Eldens folk under Uppstigningens Natt (Mi’raj) om han ﷺ var i himlarna och Eldens folk befann sig på jorden?

[S]: Faktum är att jag är förvånad av denna fråga, speciellt att en sådan förfrågan kan emanera från en islamisk kunskapssökare. Beakta sättet på vilket vi flyger i flygplan, fullt ut i stånd att se och känna igen aspekter av

jordens utbredning under oss. Hur kan en person då finna det svårt att förstå sättet på vilket Profeten ﷺ såg Elden på jorden medan han befann sig i himlarna? Förutom detta kan livet efter dödens frågor inte analogiseras med den observerade sfären.

Verkligheten i denna fråga är att Elden existerar inom jorden. Detta berättades i flera hadith även om de är svaga, precis som det berättades från några av de fromma föregångarna inklusive Ibn ‘Abbas och Ibn Mas‘ūd (må Allah vara nöjd med de). Det är också mest uppenbart från Qur’anen, som den Högste sade:

إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ

”Sannerligen, de som förnekar Våra Āyat (bevis, bevismaterial, verser, lärdomar, tecken, uppenbarelser, etc.) och behandlar dem med arrogans, för dem öppnas inte himlens grindar, och de träder inte in i Paradiset förrän kamelen passerar genom nålens öga (vilket är omöjligt).” (Al-A‘raf, 7:40)

Det råder inget tvivel om att de som ”förnekar Våra Āyat och behandlar dem med arrogans” är de som ska vistas i Elden.

Eldens Namn: Den har flera namn, vart och ett av vilka betecknar dess olika attribut. Den kallas al-Jahim (den Blazande Elden), Jahannam (Helvetet), Ladhá (Helvetets Eld), och al-Sa‘ir (Flammande eller Blazande Eld); alla i hänvisning till samma plats. Alla namn för den som har berättats till oss i Allahs Bok eller autentiskt berättats i Hans Sändebuds ﷺ sunnah måste bekräftas av varje troende, dess sanningshalten fastställd.

[F]: I denna åkallelse, är det att söka tillflykt från Jahannams (Helvetets) straff inkluderande av att söka tillflykt från de handlingar som i slutändan leder till Jahannam, eller åkallar man helt enkelt Allah om att bevilja sig säkerhet från Jahannam, även om man dör med olydnadshandlingar angående vilka man söker förlåtelse? Eller omfattar denna åkallelse båda möjligheterna?

[S]: Denna åkallelse är heltäckande av båda möjligheterna. Den som åkallar söker tillflykt från Jahannams straff; det vill säga, från att engagera sig i de handlingar som stipulerar det straffet. Medan man också söker tillflykt från det straffet efter att redan ha engagerat sig i de handlingar

som skulle vara ett medel mot straff. Eftersom en person alltid befinner sig mellan två omständigheter: antingen är han oskyldigt fri [från en viss synd], i vilket fall han söker tillflykt från att börja begå den eller de medel som leder till hans engagemang i den, eller han är syndig i vilket fall han söker avlösning och förlåtelse för sina fel, i vilket fall åkallelsen är avsedd att söka tillflykt från syndens effekter.

Notera här att när vi säger 'oskyldig', menar vi inte att man någonsin kan vara kategoriskt oskyldig från alla synder, som Profeten ﷺ sade: "Alla Adams barn är felgörare, men de bästa bland dem är de som ofta ångrar sig".²⁹ Han ﷺ sade också: "Om det hade varit så att ni aldrig ägnade er åt synd, skulle Allah ha utplånat er och ersatt er med ett folk som syndar".³⁰

Tolkningen av "Och från Gravens Straff" (wa Min 'Adhab al-Qabr - وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ)

Uttalandet: "wa min 'adhab al-qabr" är i sammanjunktions med det föregående uttalandet angående Jahannam (Helvetet); det vill säga "Jag söker tillflykt i Dig från både Jahannams straff och gravens straff". Ty sannerligen är gravens också en plats där straff förekommer. Det är platsen där de döda begravs, som den Högste sade:

ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ

"Sedan orsakar Han hans död, och sätter honom i hans grav." ('Abasa, 80:21)

Ibn 'Abbas (må Allah vara nöjd med både) sade angående denna vers: "Det vill säga, han hedras med en begravning." Det kan också tolkas som att syfta på al-Barzakh (barriären); vilket är den period då en person bor efter sin bortgång tills Domedagens start, även om han inte är begravd. Som den Högste sade:

وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

"Och bakom dem är Barzakh (en barriär) till den dag de ska uppväckas." (Al-Mu'minūn, 23:100)

Det vill säga, bakom de som har dött vilket kan förstås kontextuellt från versens början:

﴿ ٩٩ ﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ ﴿ ٩٨ ﴾ كَلَّا ﴿ ٩٧ ﴾ إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ ﴿ ٩٦ ﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿ ٩٥ ﴾ فَأْتِلْهَا ﴿ ٩٤ ﴾ وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿ ٩٣ ﴾

”Tills, när döden kommer till en av dem (de som tillskriver partner till Allah), säger han: ’Min Herre! Sänd mig tillbaka, ’Så att jag kan göra gott i det jag har lämnat bakom mig!’ Nej! Det är bara ett ord han talar, och bakom dem är Barzakh (en barriär) tills den dag de ska uppväckas.” (Al-Mu’minūn, 23:99-100)

[F]: Med beaktande av detta, om en person söker tillflykt från gravens straff, söker han tillflykt från straffet som tillskrivs hans begravning, eller från straffet associerat med al-Barzakh som separerar hans bortgång från Domedagen?

[S]: Det sistnämnda söks i denna åkallelse. Detta beror på att den som åkallar faktiskt inte vet om han kommer att begravs efter att ha dött, eller om hans kropp kommer att konsumeras av rovdjur, eller om han kommer att brännas och reduceras till aska, som den Högste sade:

وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ

”Och ingen person vet i vilket land han ska dö.” (Luqman, 31:34)

Var därför uppmärksam och kontemplativ när du säger denna åkallelse att du söker tillflykt hos Allah från vilket straff som helst som väntar dig efter döden, ett straff som ska sträcka sig tills Domedagens start.

Att Definiera Iman i Gravens Straff

Gravens straff kan ytterligare klargöras i följande punkter:

Straffets Autenticitet

Gravens straff är autentiskt och uttryckligen bekräftat i Sändebudets ﷺ sunnah, den uppenbara underförstådda innebörden av Qur’anens verser, såväl som muslimernas konsensus (eller ijma‘).

Vad gäller den uttryckliga sunnan: Hadithen av al-Bara’ ibn ‘Azib (må Allah vara nöjd med honom) och dess liknelse, där Profeten ﷺ sade: ”Sök tillflykt hos Allah från gravens straff (upprepat tre gånger)”.³¹

Vad gäller konsensus eller ijma‘: Alla muslimer åkallar Allah i sin salah och söker tillflykt hos Honom från gravens straff. Denna åkallelse görs till och

med av den vanliga befolkningen; till och med de bland dem som inte är lärda.

Vad gäller Qur'anen: Bland de verser som refererar till gravens straff:

النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا ۖ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ

”Elden; de utsätts för den, morgon och kväll”

Sedan säger Allah:

”och den dag då Timmen kommer att upprättas (skall det sägas till änglarna): 'För in Fir'awns (Faraos) folk i det strängaste straffet!'” (Ghafir, 40:46)

Det bör inte råda något tvivel om att Faraos och hans folk bara presenteras med Elden i syfte att utsättas för en del av dess straff. Den Högste sade också:

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا أَنفُسَهُمْ ۖ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ

”Och om du bara kunde se när de Zalimūn (polyteister och orättvisa, etc.) befinner sig i dödens ångster, medan änglarna sträcker ut sina händer (sägandes): 'Ge upp era själar!'” (Al-An'am, 6:93)

Det vill säga, de visar envis girighet och girighetens med sina själar, vrider och gör motstånd mot dess separation från sina fysiska kroppar, så sägs det till dem:

الْهُونَ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ

”Denna dag ska ni vedergällas med förnedrelsens straff på grund av vad ni brukade uttala mot Allah annat än sanningen. Och ni brukade avvisa Hans ayat (bevis, bevismaterial, verser, lärdomar, tecken, uppenbarelser, etc.) med förakt!” (Al-An'am, 6:93)

I Hans ord ”denna dag”, finns en hänvisning till en dag som är välkänd för dem i detta ögonblick; det vill säga, den dag på vilken deras själar tas från deras fysiska kroppar och gör dem döda. Vid detta inträffar sägs det ”ni ska vedergällas med förnedrelsens straff på grund av vad ni brukade uttala mot Allah annat än sanningen. Och ni brukade avvisa Hans ayat med förakt.” Den 'plåga' som refereras här är det förestående straffet i graven.

Straffet i graven är den mest uppenbara tolkningen av dessa två verser, till den grad att det är nästan lika uttryckligt som de många hadith som berättas i detta ämne.

Mottagaren av Plågan i Graven

[F]: Kommer den fysiska kroppen att utsättas för denna plåga eller själen eller båda?

[S]: Fundamentalt är det själen som straffas, eftersom kroppen är ett livlöst skal. Av denna anledning kräver den fysiska kroppen inte uppehälle i form av mat och dryck i graven. Snarare är den fysiska kroppen i sig mat för nedbrytarna i jordmånen. Men Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah sade: "Själen kan också fästa sig vid den fysiska kroppen, vilket gör den till mottagaren av straff". De stöder detta påstående med fysiska förekomster som avslöjades från gravar i det förflutna som öppnades, kropparna däri bar tecken på plåga och straff. Precis som andra gravar öppnades och njutningens och sällhetens effekter observerades på kroppen.

Vissa människor här i Onayzah berättade för mig att, medan de grävde för uppförandet av ett staket för att avgränsa stadens yttre gränser, råkade de stöta på en grav. Vid öppnandet fann de ett lik vars balsamering helt hade blivit uppäten, men hans kropp var obeskadad, torr och helt ouppäten. Dess bevarandegrad var så markant att de som upptäckte honom berättade att de kunde se hans skägg och färgen på den hina' han brukade färga det med. De berättade också att en doft lika välluktande som mysk emanerade från honom. Så de vidarebefordrade sina fynd till stadens Shaykh som vid den tiden var 'Abdullah ibn 'Abd al-Rahman Aba Battin. Han rådde dem att lämna kroppen precis som de hade funnit den, och att undvika graven genom att gräva till höger eller vänster om den (istället).

Baserat på händelser som dessa har många lärda antagit uppfattningen att den fysiska kroppen bibehåller en förbindning med själen, på ett sådant sätt att straffet i graven inträffar för båda. De kan också stödja detta med den ovannämnda hadithen av al-Bara' ibn 'Āzib (må Allah vara nöjd med honom) där Sändebudet ﷺ också sade: "Sannerligen, graven tränger ihop och klämmer de otroende, till den grad att hans revben komprimeras in mot varandra." Detta bevisar att straffet i graven drabbar den fysiska kroppen vars revben uppenbarligen är en del av.

Straff för den som Inte Begravs

[F]: Om en person inte begravs utan istället konsumeras av köttätande rovdjur, eller reduceras till aska och blåses bort av vinden, eller drunknar i havet och äts av djuren som bor däri, kommer en sådan person fortfarande att straffas?

[S]: Ja, men straffet begränsas till hans själ eftersom hans kropp skulle ha förstörts och upphört att existera. Även om detta relaterar till en fråga om det osedda och som sådan kan jag inte intyga med fullständig säkerhet att hans fysiska kropp inte också kommer att vara föremål för plåga, trots att den är fullständigt förstörd eller bränd. Som tidigare nämnts kan livet efter dödens frågor inte analogiseras eller begränsas till detta världslivets verkligheter.

Varaktigheten av Straffet i Graven

[F]: Kommer det att bestå evigt eller kommer det så småningom att upphöra?

[S]: Om en person dör i ett tillstånd av otro — vi söker tillflykt hos Allah från ett sådant slut — ska han aldrig utsättas för någon form av salighet eller njutning efter döden, snarare ska han evigt straffas. Vad gäller den olydige troende, kommer mängden straff han kommer att ta emot i sin grav att vara proportionell mot de olydnadshandlingar han begick. I enlighet med hans omständighet kan gravens straff vara tillräckligt för att expiera de synder han dog med, på ett sådant sätt att hans straff avslutas innan Dömen uppstår, medan han fortfarande bor i al-Barzakh.

Straffets Svårighetsgrad i Graven

[F]: Kommer straffet i graven att vara mindre svårt för den olydige troende?

[S]: Ja, dess svårighetsgrad kan mildras för honom. Som Profeten ﷺ en gång sade när han passerade förbi en grav: ”De två kamraterna i denna grav straffas sannerligen, även om det inte är i relation till en stor fråga [det vill säga, en som är av inneboende stor svårighet för dem, eller en fråga de hade ansett obetydlig eller trivial, eller syftandes på att synden inte är den mest allvarliga av alla synder begångna]. Snarare är det en allvarlig synd: En av dem rensade inte sig själv från — eller befriades inte från — hans eget urin medan den andre ägnade sig åt al-Namimah [ryktesspridning och skvaller].” Sedan tog han ﷺ ett fuktigt palmblad som han delade i två och placerade ena halvan på varje grav sägandes: ”Det kan hända att detta lindrar svårighetsgraden av deras straff, så länge det

bibehåller sin fuktighet”.³² Detta bevisar att svårighetsgraden av straff i graven kan mildras.

[F]: Hur skulle fuktiga palmlblad tjäna syftet att minska ens straff i deras grav?

[S]: Det har sagts: Dessa blad förhärligar Allah så länge de lever; det vill säga, bibehåller sin fuktighet innan de torkar ut och dör. Tasbih (förhärligande av Allah) är bland de medel genom vilka svårighetsgraden av straff i graven lindras från den döde.

Vissa människor har också härlettett direktiv från denna hadith, trots att det är ganska meningslöst, att det bör anses vara från sunnan för människor att besöka graven och ägna sig åt tasbih i syfte att minska svårighetsgraden av straff för de begravda. Som svar på detta påstående sade lärda: Denna slutledning är ganska svag eftersom de två bladen förhärligar Allah, oavsett om de är fuktiga eller har torkat ut, som Allah — den Högste — sade:

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ ۗ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ

”De sju himlarna och jorden och allt däri förhärligar Honom och det finns inte ett ting som inte förhärligar Hans beröm. Men ni förstår inte deras förhärligande. Sannerligen är Han alltid Den Tålmodige, Den Allförlåtande.” (Al-Isra’, 17:44)

Dessutom kunde Profeten ﷺ höra tasbih av stenar trots att de var torra, livlösa, utan förmåga att frodas och växa. Därför är det mest sannolika resonemanget för Profetens ﷺ handlingar att han hoppades att Allah skulle lindra en del av deras lidande så länge bladen förblev fuktiga; det vill säga, deras fuktighet nämndes bara som en indikation på en kort, kortvarig tidsperiod. Han ﷺ gjorde det också som ett medel för att varna andra från att engagera sig i de handlingar för vilka de straffades. Eftersom deras brott ansågs allvarliga, vilket relateras i en berättelse av hadithen. Angående den som inte ordentligt rengjorde eller befriades från urin, bad han medan han inte befann sig i ett tillstånd av renhet. Den andre spred skvaller och rykten, förstörde och förintade relationerna hos Allahs tjänare — vi söker tillflykt hos Allah från ett sådant handlande och sådana människor — och uppeldade hat och fiendskap bland folket i hans samhälle. Dessa frågor är utan tvekan allvarliga, av stor vikt. Detta sistnämnda resonemang är närmast den sanna innebörden bakom Profetens ﷺ handlingar i denna hadith; det vill säga, han ﷺ spred dessa

blad som en tillfällig form av förbön för gravkamraternas och också som ett medel för att varna resten av sin ummah från att falla i samma fel. Det indikerar på intet sätt en själviskhet relaterad till Sändebudets ﷺ förbön.

Regelbestämmelsen om att Placera Växter på Gravarnas Yta

För att avvika något, finns det vissa lärda som — måtte Allah förlåta dem — har sagt: Det är Sunnah för människor att placera ett fuktigt palmblad, ett träd eller dess likhet på gravar för att lindra en del av plågan hos gravens kompanjon. Detta är en slutsats som är ganska felaktig, och en sådan praxis bör undvikas av följande skäl:

Det har inte uppenbarats för oss att gravens kompanjon straffas. Detta strider mot Profetens ﷺ omständighet för vilken straffet för de två gravarna uppenbarades.

Den som gör så är — faktiskt — skyldig till vedervärdigt bemötande mot gravens kompanjon. Detta beror på att det fungerar som en manifestation av det pessimistiska perspektivet denna person har angående den begravde (personen), med hänsyn till vilken han antar att denna person straffas. I verkligheten är vi omedvetna om tillståndet för personen i graven. Han kan befinna sig i ett tillstånd av njutning och salighet, bland de som Allah har valt att förlåta före sin bortgång i relation till hans inkorporering av ett av de många medel och skäl som leder till Hans förlåtelse. Som sådan kan han ha dött med Tjänarnas Herres förlåtelse och därför vara oförtjänt av straff i graven.

Detta strider också mot Profetens ﷺ sunnah vid besök av gravar, eftersom han ﷺ inte upprepade denna handling vid varje grav han besökte.

Det strider också mot de fromma föregångarnas praxis som var de mest kunniga i denna ummah om Allahs lagstiftning, eftersom inte en enda följeslagare (må Allah vara nöjd med de) någonsin ägnade sig åt en sådan praxis.

Allah har välsignat oss med en praxis som är långt överlägsen. Som Profeten ﷺ — efter att ha begravt den döde — brukade stå bredvid graven och säga: "Sök förlåtelse för er bror, och begär att han beviljas beslutsamhet och fasthet, ty han tillfrågas för närvarande [de tre gravens frågor]" .33

Är straffet i graven bland det oseddas frågor, eller uppfattas det fullt ut? Svaret är att det är bland det oseddas frågor som vi saknar förmågan att uppfatta. Hur många begravda människor upplever salighet och njutning, en dörr till Paradiset öppen inför dem, allt medan vi är helt omedvetna? Den sanna verkligheten av varje persons omständighet i deras gravar är bara känd av Den Allvetande om allt som är dolt och osett. Frågan om att bli straffad i graven är dold för oss, och om det inte hade varit för att Allahs Sändebud ﷺ informerade oss om dess förekomst hade vi förblivit okunniga om den. Av denna anledning, när Allahs Sändebud ﷺ en gång trädde in hos 'Ā'ishah (må Allah vara nöjd med honom!) medan hon samtalande med en judisk kvinna som sade: "Märker ni inte att ni ska straffas i era gravar?" sade 'Ā'ishah (må Allah vara nöjd med honom!): Så Allahs Sändebud — medan han kände rädsla — sade: "Det är bara judarna som försöker orsaka oenighet och kaos." 'Ā'ishah sade: Några nätter passerade, sedan sade Allahs Sändebud ﷺ: "Märker ni att det har uppenbarats för mig att ni sannerligen ska utsättas för prövningar i graven." 'Ā'ishah (må Allah vara nöjd med honom!) sade: Således hörde jag efteråt Allahs Sändebud ﷺ söka tillflykt från gravens straff.³⁴

Detta är ett tillfälle som Allah kan välja att låta vem Han vill bland Sina tjänare bekanta sig med, precis som Han valde att uppenbara för Sin Profet ﷺ omständigheten för de två männen som straffades i sina gravar som i hadithen. Det finns visdom i att göra ett sådant straff bland det oseddas frågor:

Allah — den Förhärligade, den Höge — är den Mest Barmhärtige av de som visar barmhärtighet. Om Han tillät oss att bli fullt bekanta med gravens straff, skulle vi bokstavligen dö av det. Detta beror på att om en person visste att hans fader, bror, son, hustru eller nära släkting kontinuerligt straffades, allt medan han beklagligt är oförmögen att hjälpa dem eller befria dem från deras börda, skulle han utan tvekan befinna sig i ett tillstånd av oro, i ett ständigt tillstånd av bekymmer och elände. Att skydda oss från att bli bekanta med förekomsten av sådan plåga för våra nära och kära är i verkligheten en manifestation av Allahs — den Förhärligades — välsignelser.

Detta möjliggör bevarandet av den avlidnes integritet. Ty Allah kan ha valt att skydda och bevara den dödes heder, på ett sådant sätt att hans synder som inträffade mellan honom och Hans Herre — den Mäktige i ära — aldrig avslöjades för oss. Sedan, när han dör, om Allah tillåter oss alla att bli fullt

bekanta med det straff han upplever, är detta en stor form av skam, vanära och vanäring för denna person. Således är det, i att skydda hans straff från oss, en storslagen manifestation av Allahs barmhärtighet för den döde.

Det kan finnas svårighet med att begrava den döde, eftersom Profeten ﷺ sade: "Om det inte var för er förestående begravning, skulle jag ha bett Allah om att tillåta er att höra vad jag har hört av straffet i graven".³⁵

Att höra straffet i graven skulle vara en källa till stor bestörtning, oro och stress för den dödes nära familj och släktingar. Dessutom kan det till och med resultera i deras vanära, vanäring och skam.

Om straffet i graven gjordes fullt uppenbart för oss, skulle det inte finnas någon distinktion tillskriven att ha iman i det. Ty det skulle vara fullt erkänt och bekräftat av alla. Istället är det bland det oseddass frågor, på ett sådant sätt att de som tror på det, trots att de inte kan se det, förtjänar beröm och hyllning. Dessutom, om detta straff hade varit fullt uppenbart, kan det ha fått hela mänskligheten att träda in i Islam. Som den Högste sade:

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ

"Så när de såg Vår bestraffning, sade de: 'Vi tror på Allah Ensam'" (Ghafir, 40:84)

Således, om folket skulle höra de nyss begravda skrika i sina gravar i plåga, skulle alla tro och det skulle inte finnas några otrogna. Detta beror på att de skulle ha uppnått visshetens visshet ('ayn al-yaqin) angående detta straff som om de själva upplever det. Med beaktande av detta skulle det inte finnas någon distinktion erhållen från att besitta iman i det.

Vissheten i Allahs — den Förhärligades, den Upphöjdes — handlingar är storartad och vittomfattande, och den sanne troende är den som intygar sanningshalten i vad som har nått honom från Allah, i ännu större utsträckning än det som lätt observeras av honom. Anledningen till detta är att det inte finns någon möjlighet till fel eller lögn i någon information som berättas av Allah, medan det som lätt observeras med ens syn är föremål för fel och feltolkning. För att illustrera detta, hur många människor vittnar om att de har sett halvmånen (hilal) för att markera början på en lunar månad, medan de i verkligheten bara såg en stjärna, eller ett vitt hår hade fastnat på deras ögonbryn och lett till ett fel. Hur många andra vittnar om att ha sett ett spöke eller ett uppenbarelse,

sägandes: "Det här är en person som går mot mig" medan det bara är stammen av ett träd? Hur många andra skulle vittna om att ett föremål rör sig medan det är stilla, eller att något är stilla medan det faktiskt rör sig? Men informationen som berättas av Allah lider inte av sådana tvivel och möjliga feltolkningar. I ljuset av allt detta ber vi Allah om att bevilja oss fasthet och ståndaktighet. Ty den sanne troende är den som bekräftar, intygar med visshet, tror på och accepterar allt som har nått honom från Allah i ännu större utsträckning än vad han ser med sina egna ögon.

Tolkningen av "Och från Levandets och Döendets Prövningar" (**wa min fitnat al-mahya wa-al-mamat** - وَمِنْ فِتْنَةِ الْحَيَا وَالْمَمَاتِ)

Ordet 'fitnah' här syftar på de prövningar och vedermödor som en person utsätts för, inkluderande av de som inträffar i relation till hans religion, detta jordiska liv, eller de som inträffar efter hans bortgång. Eftersom de prövningar och vedermödor som är förknippade med detta liv är stora och svåra. Sällan är man helt fri från dem, men säkerhet från dessa prövningar är bara för de som Allah har beslutat säkerhet. Dessa prövningar kretsar kring två frågor, de är:

Tvivels frågor och falska begär.

Vad gäller tvivels frågor, drabbar deras effekt ens (bristande) kunskap och får honom att blanda ihop sanning med falskhet, på ett sådant sätt att han ser falskhet som sanning och sanning som falskhet. Resultantvis undviker han sanningen han har feltolkat som falskhet medan han ägnar sig åt den falskhet han tolkar som sanning.

Vad gäller falska begär, rör deras effekt ens önskningar och avsiktliga handlingar, på ett sådant sätt att man önskar det som är förbjudet. Denna variant av prövning är storartad och extremt svår. Ty hur många människor ser räntebaserade transaktioner som lönsamma satsningar som måste gripas! Hur många andra tolkar transaktioner avsedda att bedra och svindla andra som ett listigt, slugt påhitt, bara en manifestation av exemplariska affärsmetoder! Hur många människor tolkar lustfyllda blickar på okända kvinnor som en form av lascivt, avvikande, otuktigt, obscen nöje. En salighet och frihet sådan att de tillåter sig att blicka på vad deras hjärta finner tillfredsställelse i! Hur många människor dricker berusningsmedel och hävdar att dess smak är söt och läcker, eller att det underlättar social smörjning, underhållning och tillfredsställelse! Hur många andra anser att musikinstrument och fåfängt tal (dvs. sång) och överksam är en konstform, en disciplin i sin egen rätt, vars noter och rytmer förtjänar

att studeras, och vars lärjungar belönas och beviljas distinktion!

Vad gäller de prövningar som tillskrivs ens bortgång har de lärda postulerat två åsikter angående dess tolkning:

Den prövning som refereras till är de frågor som ställs till den döde i hans grav av de två änglarna angående hans Herre, hans religion och hans profet. Detta styrks av Profetens ﷺ uttalande: "Det har uppenbarats för mig att ni alla ska utsättas för prövningar medan ni befinner er i era gravar. Likheten med dessa prövningar är densamma som, eller nära, Dajjals, den Falske Messias, prövning".³⁶ Att besvara frågorna som ställs av dessa två änglar görs lätt för de vars iman är uppriktig, ren och oförfalskad av otro, på ett sådant sätt att när han tillfrågas: "Vem är din Herre?" svarar han: "Min Herre är Allah", och när han tillfrågas: "Vem är din profet?" svarar han: "Min profet är Muhammad", och när han tillfrågas: "Vad är din religion?" svarar han: "Min religion är Islam"; alla hans svar ges med den största lätthet, fri från tvekan eller bestörtning av något slag.

Vid tillfrågning, säger andra — vi söker tillflykt hos Allah från detta svar: "Hah...Hah [ett uttryck för förvirring, tvekan, okunnighet, oro och ånger förknippat med oförmågan att ge ett svar] — Jag vet inte — även om jag brukade höra folk säga ett visst uttalande som jag skulle upprepa³⁷".³⁸ Kontempera orden "Hah...Hah", som om denna person hade besuttit den nödvändiga kunskapen tidigare men sedan glömt den. Hur svår är ångesten som känns när det rör sig om en fråga du visste vid ett tillfälle, men nu har glömt? Vad gäller den fundamentalt okunnige, har han aldrig skaffat sig den nödvändiga kunskapen ändå. Men den glömske eller tanklöse skulle ha fått medvetenhet om denna fråga men sedan övergett den. Slutresultatet är hans eventuella bekännelse: "Jag vet inte vem min Herre är, eller vem min profet var, eller vilken religion jag tillhör." Således är detta bland de största prövningarna — jag ber Allah om att rädda mig och er från det. I verkligheten är hela denna prövning förutsatt av ens hjärtas innehåll. Ty när en persons hjärta besitter sann tro till den grad att hans uppfattning av de osedda frågorna är densamma som vad som lätt observeras i klar dager på grund av styrkan av hans tro, kan han svara på de frågor som ställs till honom ganska lätt. Om istället hans hjärtas tillstånd är det motsatta, kommer hans prestation i denna prövning på liknande sätt att vara dålig, det exakta motsatsen till den förre.

Dödens prövningar syftar på de händelser som föregår ens bortgång som inträffar i de senare delarna av hans liv. Detta nämns specifikt här — trots att det tekniskt sett tillhör livets prövningar eftersom de inträffar före den faktiska döden — på grund av momentositeten och vikten av dessa

prövningar specifikt. På samma sätt som Dajjals, den Falske Messias, prövning nämns i denna åkallelse trots att det också är en prövning man utsätts för medan man lever. De prövningar som refereras här är dödens prövningar eftersom de inträffar precis innan det, specifikt nämnda på grund av dess svårighetsgrad. Ty medan en person ligger på sitt dödsbädd deltar han i sina sista avskedshandlingar, på randen av antingen lycka eller förtvivlan. Sändebudet ﷺ sade: "Sannerligen kan en av er ägna sig åt Paradisets folks handlingar tills det inte är mer än ett arms längd mellan honom och det, innan han övertas av vad som har skrivits för honom, på ett sådant sätt att han ägnar sig åt Eldens folks handlingar".³⁹ Därför är denna prövning storartad, av stor betydelse och vikt.

Den lyckligaste tidpunkten för Shaytan att missleda och vilseleda Adams barn är i det ögonblicket. Sann säkerhet från detta är bara genom Allahs — den Mäktige i äras — vilja. Ty Shaytan ska nalkas mannen i denna tid av stor stress och oro, den sanna tyngden av denna omständighet kan inte uppskattas fullt ut förutom av den som har upplevt den, som den Högste sade:

﴿ ٢٨ ﴾ وَالنَّفْتِ السَّاقِ بِالسَّاقِ ﴿ ٢٧ ﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿ ٢٦ ﴾ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿ ٢٥ ﴾ كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿ ٢٩ ﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ﴿ ٢٨ ﴾

"Nej, när (själen) når nyckelbenet (dvs. upp till strupen i sin avgång), Och det skall sägas: 'Vem kan bota honom och rädda honom från döden?' Och han (den döende) skall dra slutsatsen att det var (tidpunkten för) avsked (döden); Och ett ben skall sammanfogas med ett annat ben (svept) Driften skall, den dagen, vara till din Herre (Allah)!" (Al-Qiyamah, 75:30)

Således är det en extremt svår, bekymmersfull omständighet, fylld med ångest. Medan man upplever det, finner sig en person svag, både hans förmågor och styrka försvagad, hans bröst sammantryckt och åtsnutt. Allt medan Shaytan nalkas honom i dessa sista ögonblick i hopp om att till sist vilseleda honom innan hans förestående bortgång. Ty detta är ett ögonblick att ta vara på för Shaytan. Till den grad att vissa lärda till och med säger att han i det ögonblicket kommer att presenteras med andra religioner inklusive judendom, kristendom och Islam av två personer som ska likna hans föräldrar. De ska presentera dessa religioner för honom och försöka övertala hans antagande av antingen kristendom eller judendom. Eftersom Shaytan kan anta formen av vem som helst, förutom Profeten

ﷺ. Detta är då bland de största formerna av prövning.

Men som Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah sade, ska detta inte inträffa för varje enskild person. Trots Shaytans oförmåga att nå den ovannämnda graden av prövning med varje enskild person, fruktar vi dess förekomst för varje person som nalkas döden. Som det berättas att när Imam Ahmad upplevde dödens kval, upprepade han orden "Ännu inte...Ännu inte". När han tillfrågades angående dessa ord efter att ha återfått medvetandet, sade han: "Sannerligen betade Shaytan sina naglar inför mig och sade: 'Du har slutligen undkommit mig O Ahmad', betande sina naglar av ånger och förtvivlan av att aldrig ha lyckats svinga Imam Ahmad mot vilseledande. Som svar sade Imam Ahmad: 'Ännu inte.. Ännu inte'; det vill säga, min själ har inte avgått, snarare förblir den fortfarande i min kropp och som sådan förblir alla möjligheter och en förändring av mitt nuvarande tillstånd kan fortfarande inträffa:

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا

”(De säger): 'Vår Herre! Låt inte våra hjärtan avvika (från sanningen) efter att Du har väglett oss'” (Āli-‘Imran, 3:8)

Denna omständighet representerar en svår och extremt stor prövning och vedermöda. Av denna anledning har Profeten ﷺ specifikt antytt det i denna åkallelse.

Sammanfattningsvis finns det två tolkningar av uttalandet ”från dödens prövningar”, de är:

Den prövning som personen upplever på sitt dödsbädd, innan hans själ lämnar hans kropp.

De prövningar som den döde personen sedan upplever i graven efter sin bortgång, vari han tillfrågas av de två änglarna angående sin Herre, sin profet och sin religion.

Det bör noteras här att vi kan tolka denna åkallelse som heltäckande av båda. Det vill säga, denna åkallelse refererar till både de prövningar som ska inträffa vid döden och omedelbart efter den, eftersom de är de största formerna av prövning som någon person ska uppleva. Eftersom ett ont, katastrofalt slut är en giltig, möjlig förekomst för vem som helst, förtjänar att fruktas — förutom för de som Allah har valt att rädda från denna

prövning. Med beaktande av detta bör den person som säger denna åkallelse vara medveten om båda dessa frågor när han åkallar Allah.

^[F]: Kommer de frågor som ställs av de två änglarna i graven att ställas i verkligheten, det vill säga, måste en person faktiskt sätta sig upp i sin grav och ge svar på dessa frågor, eller ställs de i hans kroppsliga fantasi eller ett drömlikt tillstånd?

^[S]: Dessa frågor kommer utan tvekan att ställas i verkligheten. En person kommer att sätta sig upp i sin grav och tala och svara på dessa frågor när de ställs. Vi ber Allah om ståndaktighet och fasthet i att ge svaren.

^[F]: Graven är ett trångt, smalt utrymme. Hur kan man då sätta sig upp i den?

^[S]: Först och främst är det obligatoriskt för varje troende att fastställa och intyga sanningshalten i allt som är relaterat till honom från det oseddas värld. Han måste undvika att fråga bortom vad som har nått honom. Snarare bör hans svar på det vara: "Vi har hört det, så vi tror på det och intygar dess sanningshalt, och vi accepterar det fullt ut." Man måste undvika att söka förklaringar om hur eller varför en viss fråga om det osedda ska inträffa. Ty sådana förfrågningar ställs bara av de som plågas av tvivel. Vad gäller de som verkligen tror, deras bröst fullt öppna för all information som relateras till dem från Allah och Hans Sändebud ﷺ, underkaster de sig honom sägandes: "Allah känner sättet på vilket dessa händelser ska utspela sig."

För det andra är livet efter dödens händelser ojämförbara med detta jordiska liv på grund av den stora skillnaden mellan de två och frånvaron av någon indikation som stipulerar att jordelivets begränsningar speglas till livet efter detta. För att ytterligare belysa detta är den etablerade förbindningen mellan ens själ och ens kropp under hans jordiska liv annorlunda från den förbindning som existerar mellan dessa två enheter i livet efter detta. Dessutom skiljer sig själ-kropp-förbindningen under sömn från den förbindning som existerar mellan själen och kroppen under ens vakna timmar. Komplexiteten i förhållandet mellan själen och kroppen är föremål för ett uppsjö av omständigheter och situationer, angående vilka en person förblir fullständigt okunnig om, oförmögen att fullt ta till sig eller inse. Till exempel ser en person sig i en dröm komma och gå, resa fram och tillbaka, tala med människor, träffa andra — varav några är levande och andra har gått bort — eller han ser sig i en expansiv trädgård genomsyrad av skönhet och prakt, eller i en förfallen, mörklad boning på någon avlägsen plats, eller han ser sig rida i ett lyxigt fordon som han

kraschar, eller i ett annat ögonblick ser han sig drabbas av en fordonskollision. Alla dessa visioner är fullt möjliga medan den sovande personen ligger utsträckt på sin säng, hans tillstånd oförändrat, hans sängkläder ostörda. Några av dessa visioner kan till och med innehålla sanning, förutsatt att de tillhör den rättfärdiga varianten av drömmar.

Med beaktande av det ovannämnda är det fullt möjligt att en person kan sätta sig upp i sin grav för att ta emot frågor som ställs till honom, trots att graven i sig är smal och trång. Denna prövning är därför en absolut, förestående verklighet.

Tolkningen av "och från Dajjalens Prövning, den Falske Messias" ("wa min fitnat al-masih al-dajjal" - وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ - الدَّجَالِ)

Det vill säga, den vilseledning och det vilseförande som ska inträffa på grund av honom och de förvirringens och tvivlets frågor han ska föra fram. Termen 'Masih' på arabiska härstammar från rotvärdet 'Masaha' vilket betyder att torka eller gnugga. Han har fått detta namn på grund av sin snabba genomgång av jorden; hans snabbhet är så extrem att den kan liknas vid en person som torkar eller gnuggar sin hand över jordens yta. Eller så härstammar hans namn från hans utseende eftersom hans höger öga kommer att verka uttorkad, liknad vid en flytande druva som sticker ut eller buktade ut, eller en druva som är insjunken eller delvis dold.

Dajjalens prövning är en som ska inträffa i detta jordiska liv och drabbar bara de som lever vid den tidpunkten, de som redan har gått bort skall vara säkra från honom.

[F]: Om denna prövning bara kan inträffa under ens liv, skulle den inte redan vara encompassad under vårt tidigare uttalande i denna åkallelse "från detta jordiska livs prövning"? Varför finns det specifikt, separat omnämnande av Dajjalen?

[S]: Detta beror på att den största prövning som någonsin ska existera från Adams skapelse tills Domen börjar kommer att vara Dajjalens — den Falske Messias — prövning, som Profeten ﷺ lärde oss.⁴⁰ Av denna anledning finns det inte ett enda profet som sändes från Nūhs tid till Muhammads ﷺ tid utom att de varnade sitt folk angående honom, varnade dem och informerade om storheten av hans eventuella ankomst. Allah vet att inkomsten av hans ankomst bara ska inträffa i slutet av tiden.

Trots detta befallde Han ändå Sina profeter att varna sina respektive nationer som ett sätt att fullt etablera allvarligheten av denna prövning och dess extrema börda. Som autentiskt berättat från Profeten ﷺ: "Om han nalkas medan jag fortfarande är bland er, ska jag vara hans motståndare och övervinna honom [med tydliga bevis och bevismaterial som motbevisar hans påståenden och avslöjar honom som en lögnare] i ert ställe" — det vill säga, jag ska tillfredsställa er i relation till honom — "Om han däremot nalkas i min frånvaro, då är varje man en hävdare och tillrättavisare över sig själv [med hjälp av de bevis och bevismaterial jag lämnat bakom mig]. Ty jag lämnar Allah som min efterträdare över varje muslim".⁴¹ Vad stor efterträdare vår Herre är — den Upphöjde, den Höge — efter hans ﷺ bortgång! Av denna anledning är separat specifikt omnämnande av Dajjalens prövning mest lämplig i denna åkallelse.

Vad gäller ordet 'Dajjal' härstammar det från det arabiska ordet 'dajala' vilket betyder att låtsas, utge sig för, maskera sig eller camouflera sig, vilket är mest lämpligt eftersom alla dessa är bland hans handlingar. Ty han är bland de mest svåra, extrema låtsarna [i det att han påstår sig vara värd dyrkan förutom Allah].

Att Definiera Iman i Dajjalens, den Falske Messias, Ankomst

Vår diskussion om honom sammanfattas i följande punkter:

Hans Tidsperiod: Hans exodus är bland Domens Timmens förtecken, även om dess specifika tid inte har uppenbarats för oss. Som sådan vet vi inte när hans framträdande ska vara eftersom ingen kan fastställa när Timmen ska inträffa utom Allah. På samma sätt är de exakta tidpunkterna för dess förtecken okända för oss tills de faktiskt har inträffat. Således förblir vi okunniga angående den exakta tidpunkten för hans exodus.

Hans Plats: Hans exodus ska ske från öst, kommande från håll av prövning, oenighet och ondska. Som Profeten ﷺ sade: "Prövningar och vedermödor är här" och pekade mot öst.⁴² Således kan öst anses vara ursprungskällan från vilken ondska, prövningar, vedermödor, oenighet och kaos ska flöda. Detta ska ske från Khurasan [nutidens Iran], passera förbi Asfahan [iranisk stad], innan det träder in i gulfen som sträcker sig från Sham [Medelhavet] till 'Iraq. Denna genomgång ska allt vara med det uttryckliga syftet att träda in i Madinah. Detta beror på att det är Budbärarens av Glada Budskap och Varnarens ﷺ stad, på ett sådant sätt att han (Dajjal) ska önska decimera dess folk först. Förutom att hans inträde i staden ska blockeras, varje av dess dörrar med änglar som

skyddar det och förhindrar hans inträde, som autentiskt berättat från Profeten 43. ﷺ Så ska han lämna på en väg genom öknen [nära Iran] mellan al-Sham och al-'Iraq, efter att ha skaffat sjuttiotusen efterföljare bland judarna i Asfahan.⁴⁴ De ska utgöra kärnan av hans armé, eftersom de alltid har varit de lägsta, mest föraktliga, vedervärdiga och avskyvärdiga av Allahs tjänare, bland de mest envist beständiga i vilseledande. Föga förvånande ska de följa, stödja och kämpa för honom. De ska utgöra hans armé och rekrytera och värva andra som följer dem. Av denna anledning sade Profeten ﷺ: "O Allahs tjänare! Forbli ståndaktiga.."; det vill säga, han ﷺ galvaniserar och uppmuntrar oss att förbli ståndaktiga inför hans legion, ty detta är en extremt allvarlig fråga. Som Sändebudet ﷺ sade: "Den som hör om Dajjalens i ett land bör dra sig bort från honom. Ty en man ska nalkas honom i ett tillstånd av tro och förbli med honom tills de förvirringens och tvivlets frågor han för fram ska tvinga hans efterföljelse av honom".⁴⁵ Det vill säga, en person ska nalkas honom sägandes till sig själv: "han ska inte kunna vilseleda eller utöva någon effekt på mig", men ska till slut tvingas följa honom på grund av den stora mängden förvirrade och tvivelfulla frågor han ska föra fram — vi söker tillflykt hos Allah.

Hans Kallelse: Det berättades att i allra början av sin exodus ska han kalla till Islams religion och påstå sig vara bland muslimerna, försvara deras religion. Efteråt ska han påstå sig vara bland profeterna innan han slutligen gör anspråk på att vara en gud, värdig dyrkan. Detta ska vara hans kallelse, vars slutliga variant speglar Faraos anspråk på Herravälde.

Hans Prövningar och Vedermödor: Allahs — den Mäktige i äras — visdom nödvändiggör att bevilja Dajjalens tecken som medför en stor prövning för de som observerar det. Ty han ska nalkas samhällen och, efter att ha kallat dem, ska de följa honom. På morgonen ska de vakna och finna att deras skördar har blommat, deras boskap välmatade, med rikliga mängder mjölk, deras juver sprängfyllda. Det vill säga, på grund av deras efterföljelse av honom ska de finna sina liv flödande fritt med njutning och glädje.

Han ska komma till ett annat samhälle som, efter att han kallat dem, ska avvisa hans framsteg. De ska vakna på morgonen och finna deras mark ogynnsam och steril, utan grödor eller vegetation av något slag. Detta ska vara en stor prövning för dem, speciellt beduinerna och bönderna bland dem.

Han ska komma till gamla, förfallna strukturer och befalla det sägandes:

”avslöja dina skatter” och de ska föras inför honom: guld, silver och andra ädelmetaller flygande genom luften, följande och sökande honom som ett hanbi ledande sin svärm, allt utan några anordningar eller medel. Detta är bara en prövning från Allah — den Mäktige i ära. Sådant ska vara hans tillstånd och affärer med detta jordiska livs folk, de som önskar njutning av denna värld, och de som frimodigt, modigt ska ta ställning mot det.

Också bland hans prövningar är att Allah ska tillåta det att verka för åskådaren som om han besitter Paradiset och Helvetet, även om hans Paradis faktiskt ska representera Elden och hans Eld faktiskt ska representera Paradiset.⁴⁶ Det vill säga, de som lyder honom ska tillåtas träda in i vad de och de runtomkring dem antar vara Paradiset när, i verkligheten, det inte är annat än den rasande, brinnande Helveteselden — vi söker tillflykt hos Allah. Precis som de som väljer att inte lyda honom ska föras in i vad folket antar vara Elden när det, i verkligheten, ska vara Paradiset och de ska finna färskt, rent vatten inför sig. Denna fråga är en som kräver ståndaktighet och fasthet från Allah — den Mäktige i ära. Om Allah väljer att inte bevilja en person styrka inför sådana prövningar, ska han säkert förgöras i vilseledande.

Också bland hans prövningar är att en ung man ska nalkas honom och säga: ”Du är bara Dajjal som nämndes för oss av Allahs Sändebud ﷺ.” Dajjal ska inbjuda honom till sin väg men han ska vägra att vara bland hans efterföljare. Dajjal ska sedan tillgripa våld, hugga och skiva honom i två halvkor och döda honom innan han fortsätter att gå mellan de två halvorna av hans kropp. Sedan ska Dajjal kalla honom fram och återbilda sin kropp med hans ansikte verkar hel. Ungdomen ska återigen säga: ”Du är bara Dajjal som nämndes för oss av Allahs Sändebud ﷺ.” Dajjal ska sedan försöka döda honom, men ska finna sig oförmögen att göra det, och han ska inte kunna utöva sin vilja på någon efter honom. Denna unge man ska anses vara bland de största vittnesbärarna av Allah eftersom han i detta storartade, skräckfyllda mötet — ett som är obegripligt förutom för den som har upplevt det — ska uttryckligen ange för folket, som både en varare och en bringare av barmhärtighet och medkänsla, att detta bara är Dajjal, som förvarnat av Allahs Sändebud ﷺ.

Varaktigheten av Hans Styre: Han ska tillbringa bara fyrtio dagar på jorden: varaktigheten av en dag ska vara lika med ett år; en annan dag kan liknas vid en månad; en annan dag ska vara som fredagens dag; och resten av hans dagar ska vara som de normala dagarna. Sådant är

berättelsen från Profeten ﷺ angående honom. Följeslagarna sade, vid hörandet av detta: "O Allahs Sändebud! Angående denna ena dag vars varaktighet är som ett år, räcker det med en dags salah i den?" Han ﷺ svarade: "Nej, uppskatta dess varaktighet [och be i enlighet med den uppskattade tid som har förflutit]."47 Kontemplera denna omständighet så att vi kan lära av den; hur följeslagarna brukade intyga sanningshalten i Allahs Sändebuds ﷺ uttalanden så resolutmässigt, utan tvekan överhuvudtaget. De tillgripit inte till att korrumpera eller falskt tolka hans ﷺ ord och sägandes till exempel: "En dag kan faktiskt inte ha en varaktighet längre än tjugofyra timmar eftersom solen ska stiga och falla i sin oföränderliga bana. Förlängningen som antyds här syftar på det uppsjö av stora svårigheter som ska inträffa den dagen. Dess förlängning är bara i relation till extrem utmattning." Följeslagarna gjorde aldrig sådana uttalanden, som postulerats av vissa av nutidens pedanter. Snarare intygade följeslagarna helt enkelt Profetens ﷺ uttalandes sanningshalt, fullt accepterande att en enda dag faktiskt ska motsvara tolv, hela månader. Denna acceptans var fri från alla slag av korrupktion eller falska tolkningar. Sådant är den sanne troendes tillstånd; han underkastar sig till vad som når honom angående det oseddas frågor som relaterats till honom från Allah och Hans Sändebud ﷺ, även om han finner sig oförmögen att ta till sig eller begreppsliggöra den ifrågavarande frågan. Även om vi måste vara medvetna om att Allah och Hans Sändebud ﷺ inte relaterar det intellektuellt omöjliga, men vissa frågor kan anses förvirrade för oss eftersom våra bristfälliga sinnen är oförmögna att fullt ta till sig dem.

Ty om denna hadith hade berättats för vissa av de samtida, självutnämnda 'intellektuella', skulle de ha tolkat den sägandes: "Förlängningen av dess varaktighet är relaterad till utmattningen och svårigheten av den dagen. Ty lyckliga dagar uppfattas av oss som flyktiga och kortlivade, medan varaktigheten av de hårda dagarna som är fulla av ondska och last alltid verkar beständiga och aldrig slutande." Tvärtom, följeslagarna, på grund av sin rena, upprena tro och acceptans av hans ﷺ ord, underkastade sig omedelbart till dess uttryckliga innebörd. Som om de resonerade sägandes: "Den som har skapat solen, gjort dess bana vara tjugofyra timmar under en dag och natt, vore också fullt kapabel att göra dess bana vara ett helt tolv månader istället. Ty dess Skapare är En — den Mäktige i ära — som fullt ut är kapabel till alla ting." Med beaktande av detta underkastade sig följeslagarna omedelbart till den uppenbara innebörden av Profetens ﷺ uttalande som bevisats av deras svar: "Hur ber vi [den

dagen].” De frågade inte angående frågan om universell ordning och existens eftersom de redan erkände att Allah är fullt kapabel till alla ting. Istället riktades deras uppmärksamhet mot frågan om att utöva sin religion, uppfylla dess förpliktelser som salah. Detta — vid Allah — är undergivenhetens och acceptansens sanna kärna. Så svarade han ﷺ dem sägandes: ”Nej, uppskatta dess varaktighet [och be i enlighet med den uppskattade tid som har förflutit].”

Sedan, om du noggrant kontemplerade, skulle du upptäcka att denna religion är fullständig och perfekt. Det kan aldrig existera ens en enda fråga — fram till Uppståndelsens Dag — angående vilken folket skulle kräva klagande utom att grunden för dess regelbestämmelse kan finnas inom denna religion. Se sättet på vilket Allah gjorde det så att följeslagarna ställde denna fråga, på ett sådant sätt att denna religion kunde fullbordas och fulländas med hjälp av den, utan att kräva tillägg eller revideringar från externa källor för att nå detta perfekta tillstånd. Ty folket behöver desperat svaren på sådana frågor nuförtiden, speciellt med tanke på Qutbi retoriken som hävdar att, den dagen, ska dagtid vara sex månader och natten vara ytterligare sex månader. Som svar på sådana påståenden kräver vi denna hadith. Beakta sättet på vilket Sändebudet ﷺ utfärdade detta edikt innan de efterföljande falska tolkningarna av hans ord inträffade. Som Allah — den Högste — sade:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي

”Denna dag har Jag fullständiggjort er religion åt er, fullbordat Min välsignelse till er” (Al-Ma'idah, 5:3)

Vid Allah! Om vi bara verkligen kontemplerade uttalandet ”Jag har fullständiggjort er religion åt er”, skulle vi dra slutsatsen att denna religion aldrig kan vara bristfällig på något sätt — den är perfekt på alla tänkbara sätt. Det är vi som är bristfälliga; antingen i våra intellektuella förmågor, vår förståelse, vår kunskap, våra orena avsikter. Eftersom bland folket finns de som åtrår seger i debatt så starkt att de är blinda för sanningen — vi söker Allahs förlåtelse.

Om vi granskade denna religion med intellektuell styrka, förståelse, rationell logik och en uppriktig, ren avsikt, skulle vi inse att den inte kräver ytterligare tillägg för att uppnå fullkomlighet — och all beröm tillhör Allah. Ty det är en absolut omöjlighet för det att finnas någon fråga — stor eller

liten — utom att dess lösning och regelbestämmelse kan utvinnas från Allahs Bok och sunnan. Men detta är en tid som karakteriseras av olika former av falska begär som har hindrat och blindat vissa individer från att erkänna och bekräfta sanningen, till den punkt att de finner den dunkel, fullständigt dold för dem. Om någon tidigare okänd, innovativ händelse vars kategori eller typ var välestablerad tidigare presenterades inför sådana människor, skulle du finna dem skilja sig och debattera det mer frekvent än fingrarna på deras händer. Till och med om det är en enkel fråga som verkligen bara besitter två giltiga möjliga åsikter, ska du finna dem pontifiera om det och postulera upp till tio motstridiga åsikter om det. Detta beror på att falska begär nästan fullständigt har överväldigat folket i denna era. Annars, om deras avsikter hade varit rena, deras förståelse rena, deras kunskap heltäckande och uttömmande, deras intellekt övervägande, skulle de aldrig ha antagit ett sådant tillstånd.

Efter Dajjalens fyrtio dagars styre ska Messias 'Isá ibn Maryam (frid vare med honom) stiga ned från himlarna efter att tidigare ha blivit uppstigen till dem av Allah. Som berättat i ahadith, ska han (frid vare med honom) stiga ned nära det vita minaretet i östra Damaskus. Doften av hans andedräkt ska vara orsaken till varje otrogen som luktar den dör, och hans doft ska resa så långt som hans steg. Detta ska vara ett tecken från Allah. Han ska slutligen möta Dajjalén vid **Ludds** port i **Palestina**, där han ska döda honom och avsluta hans styre.⁴⁸ 'Isá (frid vare med honom), vid återkomsten, ska bara acceptera Islam som religion. Han ska inte acceptera jizyah⁴⁹ och ska bryta korsen, döda svinen och hälla ut alla berusningsmedel⁵⁰ så att bara Allah ska dyrkas i hans tid.

Med beaktande av detta avskaffande av jizyah bör det noteras här att jizyah i islamisk lagstiftning bara har upprättats som en tillfällig åtgärd, vars upphävande fastställs med 'Isás (frid vare med honom) ankomst. Det är därför felaktigt att säga att 'Isá (frid vare med honom) ska stiga ned med sina egna lagstiftande regelbestämmelser. Detta beror på att vår Sändebud ﷺ redan relaterade dess avskaffande för oss i efterhand, och fullt godkände det. I ljuset av detta kan det eventuella avskaffandet av jizyah vid 'Isás (frid vare med honom) ankomst faktiskt anses vara från vår Sändebuds ﷺ sunnah.

Eftersom sunnan är inkluderande av Profetens ﷺ uttalanden, handlingar och de frågor som har fått hans tysta godkännande. Således bör det faktum att han ﷺ relaterade till oss att 'Isá (frid vare med honom) ska inkorporera dessa handlingar vid sin återkomst, angående vilka han ﷺ

fullt har godkänt, anses vara från hans ﷺ sunnah [trots att de inträffar efter hans ﷺ bortgång].

Eftersom 'Isá (frid vare med honom) inte ska stiga ned med en lagstiftning som är fullständigt ny eftersom detta är en omöjlighet för vem som helst, inklusive honom (frid vare med honom), efter sändandet av Muhammad ﷺ som Profet. Huvudpunkten som görs här är att det inte finns någon giltig, handlingsbar form av lagstiftning i existens tills Domedagen förutom den som tillhör Muhammad ﷺ.

Angående frågan om varje enskild profet från Nūhs tid till Muhammads ﷺ tid som varnade sina respektive nationer om Dajjal, har vissa lärda sagt att de inte nämnde honom specifikt utan snarare varnade sitt folk för kategorin av hans prövning. Det vill säga, de varnade sitt folk för bedragare, impostorer och charlataner [kallade 'dajajilah' på arabiska] som önskar vilseleda och missleda dem. Vi upplyser läsaren om att en sådan åsikt är svag och representerar en form av att korrumpera sunnans texter [genom falska tolkningar].

Detta beror på att Sändebudet ﷺ relaterade att varje enskild profet före honom varnade sina respektive nationer om hans eventuella exodus. Detta är ett uttryckligt bevis på att Dajjal nämndes för dem vid namn, och vi har redan belyst visheten bakom utfärdandet av denna varning. Dessutom kan kategorin av hans prövning finnas i många andra individer. Eftersom bland Ādams barn finns de som lyckas vilseleda andra med hjälp av deras omständighet, tal, eller med hjälp av allt annat till deras förfogande. Som Allah — den Förhärligade, den Höge — i Sin visdom beviljat dem en grad av vältalighet, och exemplarisk oration:

لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَن بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَن بَيِّنَةٍ

”Så att de som skulle förstöras (för deras avvisning av tron) förstörs efter tydliga bevis, och de som skulle leva (dvs. troende) lever efter tydliga bevis.” (Al-Anfal, 8:42)

Således är Dajjal ett specifikt hot vars prövning utan tvekan är bland de störste och svåraste. Det finns dock också impostorer och charlataner som försöker lura folket genom att misrepresentera sig. Vi måste vara försiktiga angående dem också och väl medvetna om deras önskingar

och avsikter. Av denna anledning sade Allah — den Högste — angående hycklarna:

هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرَهُمْ

”De är fienderna, så akta er för dem.” (Al-Munafiqūn, 63:4)

Även om Han också sade i samma vers före detta:

وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ

”Och om de talar, lyssnar du på deras ord.” (Al-Munafiqūn, 63:4)

Det vill säga, du lyssnar på dem eftersom de besitter klarhet och vältalighet i tal, deras verbala skicklighet lockar dig till att lyssna men:

﴿۴﴾ كَانَهُمْ خَشَبٌ مُسْتَنْدَةٌ

”De är som träblock uppstödda.” (Al-Munafiqūn, 63:4)

Deras angelägenhet är ännu värre för det faktum att de är som träblock som är oförmögna att stå på egna ben, ”uppstödda” mot en vägg eller stödkonstruktion. Som sådan finns det ingenting gott i dem. Vi hänvisar till de som har förskönat sitt tal och utnyttjar olika inbjudande, attraktiva stilar när de talar om frågorna om trosuppfattning, beteende eller sättet att praktisera religionen.

Vi måste utöva försiktighet angående sådana människor genom att noga jämföra deras tal med Allahs Bok och Hans Sändebuds ﷺ sunnah. Vad som helst som strider mot och opponerar mot dessa två källor är falskt oavsett ämne eller talare. Låt er inte luras av deras vältalighets eller kortfattets vältalighet i deras prolixiska tal. Säg inte: Dessa människor har beviljats denna vältalighet, verbositet och tydliga tal för att underlätta försvaret av sanningen. Ty Allah kan faktiskt välja att bevilja en person som befinner sig i fullständig falskhet djupgående vältalighet, en medfödd talang för oration, talande med perfekt tydligt och prolixiskt tal, allt medan det är en prövning för de som lyssnar på honom. Precis som Allah ska pröva folket med Dajjalens trots att hans tal och påståenden utan tvekan är

falska.

Hans Skapelse: Är Dajjal från bland Ādams barn? Svaret är: Ja, han ska vara från bland Ādams barn även om vissa lärda hävdar att han är en shaytan [otrogen djinn], medan andra hävdar att han är född av mänskliga manliga och kvinnliga djinn-förfäder. Alla dessa sistnämnda åsikter är felaktiga eftersom han ska behöva näring i form av mat och dryck och annat än det. Av denna anledning ska 'Isá (frid vare med honom) bekämpa och döda honom på ett normalt sätt, precis som en vanlig människa döds.

Hans Nuvarande Uppehållsort: Lever han för närvarande? Svaret: Han lever inte för närvarande även om Allah ska sända honom när Han vill. Som Sändebudet ﷺ sade i en predikan hållen mot slutet av hans liv: "Sannerligen, vid allra början av det kommande seklet, ska inte en enda person som lever idag förbli på jordens yta".⁵¹ Detta anses vara faktainformation från honom ﷺ som absolut inte kan tillskrivas någon falskhet. Denna information erhöles via uppenbarelse, eftersom Profeten ﷺ inte gavs kunskap om det osedda [i sin helhet].

Regelbestämmelsen om att Söka Tillflykt från Dessa Fyra Saker i Salah

[F]: Är det att söka tillflykt från dessa fyra saker efter tashahhud obligatoriskt?

[S]: Det finns två åsikter i denna fråga:

Att säga denna åkallelse är obligatoriskt: Detta är en berättelse från Imam Ahmad och styrks av Profetens ﷺ befallning,⁵² och den extrema svårighetsgraden av faran förknippad med dessa fyra frågor.

Att säga denna åkallelse är Sunnah [dvs. mustahabb (rekommenderat)]: Detta är åsikten hos majoriteten av lärda.

Det bör inte råda tvivel om att det är mest olämpligt att någonsin undvika att säga denna åkallelse. Ty om han inte säger det, kan han ha utsatt sig för två stora faror: Den första är att han kan vara syndig, och den andra är att hans salah kan anses felaktig. Av denna anledning befallde vissa av salaf de som inte sade denna åkallelse att upprepa sin salah.⁵³

Slutnoter:

^[1] Tashahhud: den sista sittande positionen som inträffar i slutet av salah, vari man säger tashahhud eller vittnesmålet om att ingenting dyrkas i sanning utom Allah och Muhammad ﷺ är Hans tjänare och Sändebud.

^[2] Autentisk: berättad av al-Nasa'i: 889 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih Sunan Abi Dawūd: 717.

^[3] Autentisk: berättad av Abū Dawūd: 989. Även om tillägget som antyds här om "han ﷺ skulle peka med sitt finger när han åkallade Allah, men skulle inte röra sitt finger" graderades svagt [eller Shaz] av Shaykh al-Albani i Sahih Sunan Abi Dawūd: 909.

^[4] Översättarens not: Ordet 'salah' på arabiska används allmänt för att hänvisa till den rituella bönen/bönerna men syftar språkligt på varje form av åkallelse.

^[5] Autentisk: berättad av Muslim: 1015.

^[6] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 831 och Muslim: 402.

^[7] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 6573 och Muslim: 182.

^[8] Översättarens not: Denna fråga refererar till användningen av kafen i *السَّلَامُ عَلَيْكَ* "al-salamu 'alayka" (frid vare med dig) som på arabiska vanligtvis används för att tilltala en person som befinner sig inför dig. Om personen är frånvarande som med Profeten ﷺ, används det additiva 'ha' istället; det vill säga 'al-salamu 'alayhi' (frid vare med honom).

^[9] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 6265.

[10] Autentisk: berättad av Malik i al-Muwatta': 240.

^[11] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 6265 och Muslim: 402.

[12] Hänvisar till de många verserna i detta avseende. Bland dem, al-Ma'idah, 5:116:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ

"Och (minns) när Allah skall säga (på Uppståndelsens Dag): 'O 'Isá (Jesus), son till Maryam (Maria)! Sade du till människorna: 'Ta mig och min moder som två gudar förutom Allah?'"

Och al-An'am, 6:46:

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ

"Säg (till de otroende): 'Berätta för mig, om Allah tog bort er hörsel och er syn, och förseglade era hjärtan, vem är det — en ilah (en gud) annan än Allah som kan återställa dem till er?'"

[13] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 401 och Muslim: 572.

[14] Autentisk: berättad av Muslim: 2820 och al-Bukhari: 4837.

[15] Hänvisar till versen i al-Zumar, 39:23 som talar om Allahs åminnelse:

اللَّهُ نَزَلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ

”Allah har sänt ned det bästa budskapet, en Bok (denna Qur’an), dess delar liknar varandra i godhet och sanning, ofta upprepade. De troendes hud vars fruktan är för sin Herre rysas av den (när de reciterar den eller hör den). Sedan mjuknar deras hud och deras hjärtan till Allahs åminnelse.”

[16] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 6265.

[17] Autentisk: berättad av Muslim: 403.

[18] Autentisk: berättad av al-Daraqutni: 1327. Graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Irwa’ al-Ghalil: 319.

[19] Autentisk: berättad av Muslim: 406.

[20] Svag: berättad av Abū Dawūd: 995 och graderad svag av Shaykh al-Albani i Ḍa‘if Abi Dawūd: 178.

[21] Hasan: berättad av Ibn Khuzaymah: 708. Graderad Hasan av Shaykh al-Albani i Silsilah al-Ahadith al-Ḍa‘ifah: 5816.

[22] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 4797.

[23] Översättarens not: Detta förklaras vidare av Shaykhen angående versen:

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا

”Gör inte anropandet av Sändebudet (Muhammad ﷺ) bland er som ert anropande av varandra.”

Shaykh Ibn Othaymin sade: ”Anropa Sändebudet”; detta är i form av en begäran. Det innebär: Tilltala honom ﷺ inte sägandes: ’O Muhammad!’ snarare, säg istället: ’O Allahs Sändebud!’ Vad gäller uttalanden avsedda

att informera, finns det ett bredare utbud av termer som kan användas. Till exempel är det fullkomligt giltigt att säga: 'Jag är en efterföljare av Muhammad ﷺ' eller 'O Allah! Sänd din salah på Muhammad! [nämna honom vid namn]' och liknande uttalanden." "Så Sändebudet ﷺ tilltalas inte direkt med hans namn eller kunyah, men när någon informerar en annan om honom i tredje person kan han säga: 'Muhammad sade' eller 'Abū al-Qasim sade'. Även om att nämna honom i sammankoppling med budskapet är mer lämpligt. Speciellt med tanke på att sammanhanget är islamisk lagstiftning är det mer passande att nämna honom som 'Sändebudet' snarare än att helt enkelt använda hans namn eller kunyah. Här talar vi angående tillåtlighet enbart. Se Majmū' Fatawá 9:32 och Fath di-al-Jalal wa-al-Ikram 3:174.

[24] Se al-Mughni 2:232.

[25] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 1052.

[26] Berättad av Imam Ahmad i al-Musnad 1:257.

[27] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 3885.

[28] Autentisk: berättad av Ibn Abi Shaybah: 12432. Graderad Hasan av Shaykh Muqbil ibn Hadi i al-Jami' al-Sahih: 4072 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami' al-Saghir: 1676.

[29] Hasan: berättad av at-Tirmidhi: 2499 och graderad Hasan av Shaykh al-Albani i Sahih al-Targhib wa-al-Tarhib: 3139.

[30] Autentisk: berättad av Muslim: 2749.

[31] Autentisk: berättad av Ibn Abi Shaybah: 12432. Graderad Hasan av Shaykh Muqbil ibn Hadi i al-Jami' al-Sahih: 4072 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami' al-Saghir: 1676.

[32] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 1378 och Muslim: 292.

[33] Autentisk: berättad av Abū Dawūd: 3221 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i al-Siraj al-Munir: 1709.

[34] Autentisk: berättad av Muslim: 584.

[35] Autentisk: berättad av Muslim: 2867.

[36] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 86.

[37] "Ett visst uttalande som jag skulle upprepa": Gäller för den otroende, hycklaren och den som plågas av tvivel i sin religion.

Vad gäller den otroende, som Shaykh 'Abd al-Muhsin al-'Abbad sade i Sharh Sunan Abi Dawūd 29:539: Det vill säga, vid hörandet av otro-uttalanden accepterar han och antar dem blint. Som den Högste sade:

إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّقْتَدُونَ

"Vi fann våra fäder följa ett visst sätt och religion, och vi ska sannerligen följa i deras fotspår." (Al-Zukhruf, 43:23)

Vad gäller hycklaren och tvivlaren sade Ibn al-Mulaqqin i al-Tawdih 8:350 angående detta uttalande: Det vill säga, han intygade bara sanningshalten i islamisk lagstiftning med sin tunga som svar på att andra gjorde det, medan han faktiskt inte trodde på orden som kom ur hans egen mun. Detta är den renaste formen av tvivel, att säga med sin tunga det som hjärtat är osäkert på. Se också Sharh al-Nawawi 'alá Muslim 6:206 och al-Hilal al-'Ibriziyyah 1:311 av Shaykh Ibn Baz.

[38] Autentisk: berättad av Ibn Abi Shaybah: 12432. Graderad Hasan av Shaykh Muqbil ibn Hadi i al-Jami' al-Sahih: 4072 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami' al-Saghir: 1676.

[39] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 3208 och Muslim: 2643.

[40] Autentisk: berättad av Muslim: 2946.

[41] Autentisk: berättad av Muslim: 2937.

[42] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 7092 och Muslim: 2905.

[43] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 1881 och Muslim: 2943.

[44] Autentisk: berättad av Muslim: 2944.

[45] Autentisk: berättad av Abū Dawūd: 4319 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami' al-Saghir: 6301.

[46] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 3338 och Muslim: 2936.

[47] Autentisk: berättad av Muslim: 2937.

[48] Autentisk: berättad av Muslim: 2937.

[49] Jizyah: huvudskatt som betalas av fria icke-muslimer under muslimskt styre.

[50] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 2222 och Muslim: 155.

[51] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 116 och Muslim: 2537.

[52] Autentisk: berättad av Muslim: 588 med ordalydelsen: "Om en av er reciterar tashahhud, låt honom följa det med att söka tillflykt från fyra saker..." och nämner den ovannämnda åkallelsen.

[53] Autentisk: berättad av Muslim: 590.

Källa: Al-Sharh al-Mumti' 3:144-200